

**k
a
t
o
l
i
š
k
i**

misiones

catolicas

**m
i
s
i
j
o
n
i**

11
1976

SANTA TERESITA Y LAS MISIONES

Del libro "Enseñanzas de Sta. Teresita" - Fr. Crisógono de Jesús Sacramentado

Un día recibió Santa Teresita una carta solicitando oraciones y méritos de buenas obras y sacrificios. Era de un seminarista que se preparaba para dedicarse a las misiones, y quería que una monja carmelita le acompañase espiritualmente desde su retiro claustral en la gran obra. Grande fue la ilusión que esta idea produjo en el espíritu de la santa carmelita de Lisieux. Nada más grato para ella que convertirse de esa manera en instrumento de la conversión de los infieles y de la salvación de muchas almas. Desde aquel día, la obra misional fue la dulce preocupación de su espíritu. ¿No era ésa, después de todo, la finalidad de su vocación carmelitana? ¿No lo había dicho bien claro la santa reformadora del Carmen, su santa patrona, la gran Teresa de Jesús, al señalar el espíritu que debía animar a sus hijas?

Por eso se entregó ella en cuerpo y alma a su obra de rogar por el hermanito misionero que se le había encomendado. Sabía que al hacerlo no era sólo para él el beneficio de sus oraciones y buenas obras; era también para tantas almas como iban a depender de los pasos, de las palabras de aquel sacerdote apostólico. Porque Dios no necesita el concurso del hombre para atraer a Sí el corazón de sus criaturas; puede hacerlo directamente. Pero en el orden por El establecido, este orden de la presente economía de gracia, sí es necesaria esa intervención humana, porque así lo ha dispuesto Dios. Nadie cree, es decir, nadie recibe la fe si no hay quien se la predique. ¿Y cómo se les va a predicar, como decía San Pablo, si no se envían predicadores misioneros?

Santa Teresita conocía bien esta relación de los misioneros y de la salvación de las almas; sabía que muchos se salvarán si hay evangelizadores, y que muchas se condenarán si no llega a ellas la luz de la verdad evangélica; y que, por consiguiente, rogar por los misioneros, ayudarles material o espiritualmente, es trabajar por la salvación de las almas. Y en este sentido, el misionero debe ser algo sagrado para todos los cristianos. Hay que ver en él, como veía Santa Teresita, un hermanito nuestro, que va a llevar una parte de nuestra herencia, del patrimonio de la verdad divina que a todos nos corresponde, a aquellos infelices que viven en la miseria porque no hay quien vaya a llevarles esa parte que es suya. El es nuestro mandatario, el que va en nombre de la Iglesia, que es decir en nombre de todos los cristianos, a hacer los infieles participantes de nuestra fe y de nuestro amor.

Los que no ven en el misionero más que al hombre abnegado que, por inclinación o por circunstancias de la vida, se aleja de los suyos para predicar a Cristo, pero que hace todo esto sin más autoridad ni representación que la suya propia, le despojan de lo más grande que tiene. Porque su grandeza no está en lo que tiene como individuo particular: está en la misión oficial que lleva. No es él el que va; es toda la Iglesia, en su plenitud de gracias y bendiciones, la que en él recorre selvas y atraviesa mares llevando la buena nueva a los infieles.

NA PREDVEČER TRETJEGA TISOČLETJA

„Kaj bi ti storil, da bi nevernega človeka pridobil za Kristusa?“

„Povabil bi ga, da bi eno leto živel v moji hiši.“

Tako je odgovoril Klemen Aleksandrijski.

Kaj bi odgovorili mi?

Nič posebnega, če vijemo roke, če tožimo nad vdorom in poplavo brezboštva in nenravnosti, če s strahom gledamo v bodočnost. Da to zmoremo, ni potrebno, da smo kristjani.

Klemen je iz tretjega stoletja in njegov odgovor razodeva miselnost iz zlate mučeniške dobe krščanstva. Luč se je prižigala ob luči. Življenje so dajali, ki so življenje imeli.

Ko stojimo v predvečerju tretjega tisočletja krščanstva, se problem evangelizacije v svojem bistvu ni spremenil. Da se neprestano mora spreminjati oblika, ker se spreminja svet; da je treba iti izza okopov samoobrambe in tvegati pota v svet, kakršen je; da je treba iskati in najti govorico, ki jo moderni človek razume; da je vse to podobno, dokazuje, da smo imeli pastoralni koncil in zadnjo sinodo škofov s papežem na čelu, ki je govoril o evangelizaciji.

A kaj nam bo koristila vsa moderna „tehnika“ evangelizacije, kaj nam bo koristila vsa pokoncilska prenova od liturgične reforme do mrzličnega iskanja novega izraza med teologi, koliko rešenja bodo prinesle kope statistik pastoralne sociologije, koliko bodo zares premaknili delo Cerkve vsi nešteti poizkusi, v katere je vložena toliko človeškega truda, – če pa nam vse to, sicer nujno potrebno in koristno delo, ne bi rodilo pokoncilskih svetnikov?

Ali bi bila res tako klavrna slika sveta, če bi bili vsi katoličani svetniki? Po statistiki nas je 700 milijonov. Pa še tam, kjer smo zakoreninjeni in imamo ne le cerkveno, ampak tudi kulturno krščansko tradicijo, z bridkostjo dan na dan opazujemo razkristjanjenje. Tako zelo, da v svojem preplahu slišimo glasove: ne v misijone, misijon je doma. Kaj manjka našemu krščanstvu? Gotovo smo ostareli v marsičem in je treba novih prijemov, novih „iznajdb“ evangelizacije. Četudi tvegamo, se moramo vreči v močvaro sveta.

A konec? Če sami nimamo življenja v polnem, nam nobena še tako prefinirana pastoralna tehnika ne bo prinesla rešitve. „Krasen je evangelij, a kako živite kristjani!“ Tega ni očitil le Gandhi, to očitajo molče ali glasno na vseh krajih sveta, posebno tam, kjer hočejo naši misijonarji zakoreniniti tisto Cerkev, ki je „vesoljni zakrament“.

Videc Janez XXIII. pa je hotel predvsem to: poglobitev, svetost Cerkve. In je zanimivo pripomnil P. Lombardi iz svojega centra Rocca di

Papa: „Po koncilu je krasno šel v razmah teološki študij, liturgična obnova je rodila čudovite sadove. Kje pa je najbolj važno pokoncilsko delo: notranja obnova krščanskega življenja? Brez te bo vse drugo ostalo brez sadov.“

In v svojem apostolskem pismu je rekel Pavel VI.: „Brez znamenj svetosti naša beseda ne bo prodrla v srca ljudi današnjega časa.“

Torej so nam na predvečer tretjega tisočletja predvsem potrebni pokoncilski svetniki.

F. S.

SPOŠTOVANIM NAROČNIKOM!

V prihodnjem letu bo naš list izhajal v nespremenjenem obsegu in v podobni kakovosti papirja.

Ker mnogi naročniki že sedaj žele poravnati naročnino za leto 1977 in vprašujejo, kakšna bo, naj v naslednjem že zdaj sporočimo nekatere novosti:

- I. V Kanadi, Združenih državah, v Avstraliji in v vseh tistih krajih, kjer se plačuje v dolarjih, ostane naročnina nespremenjena: 4 dolarje.
V Italiji moramo radi velikega razvrednotenja Lire naročnino dvigniti na 3.500 Lir letno.
Tudi v Franciji se naročnina dvigne, a le malenkostno: na 20 frankov letno. Prav tako bo v Angliji naročnina dvignjena na 2 funta.
V Argentini, kjer se peso še vedno razvrednotuje, bo naročnina za prvo polletje 400 pesov in prosimo naročnike, da vplačajo zaenkrat samo za prvo polletje; če bo treba v drugem polletju naročnino spet dvigniti, bomo pravočasno sporočili.
- II. Vsem inozemskim naročnikom, ki zmorejo in jim je kaj na tem, da prejemajo list takoj po izidu, priporočamo dostavljanje z letalsko pošto, kar kajpada terja dodatek k običajni naročnini. Ta dodatek je: Pri dolarski naročnini 2 dolarja letno; v Italiji 2000 Lir letno; v Franciji 10 frankov letno in v Angliji 1 funt letno.
- III. Z letom 1977 ustavljamo možnost plačevanja dosmrtno naročnine do novega sporočila.
- IV. Začenši z mesecem decembrom nameravamo pri upravi izvesti izčiščenje naše naročniške kartoteke. Vsem tistim naročnikom, ki dolgujejo naročnino že nekaj let nazaj, bomo poslali poseben dopis, v katerem jih bomo prosili, da naročnino poravnajo. Kdor se v teku meseca čni ne bo odzval, bomo morali smatrati, da ga naš dopis ni dosegel in da ga tudi list ne doseže; vzet bo iz kartoteke in se mu list ne bo več dostavljal. Tiste od naročnikov, ki ste morda iz pozabe ali kakega drugega vzroka zaostali s plačevanjem naročnine, pa bi list še radi prejeli, prosimo, da se nam oglasite ali s plačilom naročnine ali z opravičilom. Naročnike v Argentini opozarjamo, da je treba za vsako leto zaostale naročnine poravnati sedanjo vrednost, to je 600 pesov!
Prosimo vse poverjenike, da pospešijo ureditev naročnin svojih naročnikov in nam to sporoče, da ne bo nepotrebne in dragega dopisovanja ali mezaželjenega ustavljanja lista.

KATOLIŠKI MISIJONI

NOVEMBER NA NAJBOLJ ZAHODNEM OTOČKU^v

1. Béppu.

Listje pada v Béppu v lesk morjã neslišno.
V hrup in smeh in laž in čisti zvok besed.
Listje pada

s Časa zlatotenkim, skrivljenim podpisom,
z „vdanimi pozdravi“ –
če se kdo bi v sled sklonil s tlaka.

Kdo se sklonil bo ob ladijski sireni?
Toda Čas spreminja v živ oranžen sad
kes za kesom!

Kózmosi cveto, južnjaško zagoreli,
palme, súsuki,
a v Béppu s src dreves listje pada.

2. Šímabára.

Danes hočem vriskati
s temi nemimi cipresami
okrog grobov stezè v Ohára.

Danes hočem ploskati
s temi snopi rižnimi brez rok
na trdih poljih v Šímabára.

Danes hočem vleči v ples
zbor oranž brez nog, strmečih v luč,
objeto z morjem v spev draguljev.

Danes,
vseh Svetnikov
dan.

Tik ob Šímabára, v večno stran,
slavé
ljubezni božjo zmago.

Danes,
Srečnih Ljudstev
dan.

Daleč proč od grud Slovenije
bom pel še zánjo,
tiho s križem.

3. Mógi.

„Lučke, kot na božičnem drevescu, Mógi!“
sem rekel mestecu za noč.

Mógi, z licem h Koreji v valovih,
z mnogimi gibi čolnov v senci vej.

Dim iz dimnikov, kot za kadilo!

S svilo hladnine, kot za Sveto noč!

„Kje je križec za vrh,
da bo Bóžič, Mógi?“

Na olju vonj objema molk.

Pridi, Jezus, do Mógi!

Lahko ga najdeš —

Luči na brajdah kličejo . . .

Opombe:

Béppu je od nekdanj slovito pristanišče za zvezo z otočji in zdravilišče žvepljenih vrelec. Kózmosi so podobni našim astram, a so bolj žive barve, morda zaradi vulkanskega ozemlja. Súski je skoraj do 2 m visoko ločje s ptičjim peresom podobno glavo, včasih tako svetle barve, da se zdi srebrno. Mnogi hodijo v Béppu, da pozabijo za nekaj ur zimo in starost. — Od nekdanje trdnjave Ohára na polotoku Šimabára je ostal le s travo prerasel kup kamenja, dasi je na tem mestu bilo ubitih največje število japonskih kristjanov v tkzv. upor polotoka Šimabára, ko se niso mogli drugače braniti pred strahotno tiranijo poganškega fevdalnega gospoda, pod čigar absolutistično oblastjo so bili tudi obrobni otoki. Polotok se vzpenja v 700 m visoke gore s skupnim imenom Ünzen, v čigar vročih žvepljenih vrelih je tudi končalo pričevanje za Kristusa dosti mučencev. Mógi je sklop rafinerij in industrijskih naprav prav na prehodu med zahodnim in centralnim otočjem, s katerim ga veže podmorski tunel Kámmon in od letos tudi jekleni most visoko nad morjem. Na drugi strani morske ožine je pristanišče Šimónoséki, od nekdanj izhodišče za ladje na Korejo in Kitajsko. Koreja je le 12 ladijskih ur oddaljena. Koliko zgodovine, tudi 2. svetovna vojna, je zapisano s krvjo in solzami v nemirno morje med otoki! Od tod se je s čolnom peljal na centralno otočje tudi sv. Frančišek Ksaverij.

ŠKOFIJA MED BARA - MALGAŠI

Poroča IVAN ŠTANTA CM, Ihosity, Madagaskar

Že ves čas, kar sem na Madagaskarju, delujem v misijonu med rodом Bara, med katerimi je bila ustanovljena škofija leta 1967 in jaz sem bil eden prvih štirih misijonarjev, ki smo prišli tja delovat. Eden izmed nas je postal prvi škof, mons. Luisi Dusio. Ta škofija je ena od treh na Madagaskarju, v katerih delujejo lazaristi in usmiljenke. V škofiji Fort-Doufin so misijonarji Francozi, Poljaki in Španci, v škofiji Farafangana so Francozi in Slovenci, v škofiji Ihosy pa so Italijani in jaz kot edini Slovenec med njimi. Vsi lazaristi (razen Špancev) ki misijonarijo v teh treh škofijah, spadajo pod malgaško provinco lazaristov; provincialna hiša je v Fort-Doufinu, sedanji vizitator je pa misijonar Danjou, Francoz. Španski misijonarji, ki delujejo na jugu med plemenom Tandruai, spadajo še vedno pod madridsko družbeno provinco.

Od leta 1972 imamo v škofiji Ihosy malgaškega škofa Rakoton-dravahatra, ki je nadomestil rajnega mons. Dusia. Škofija ima pet

Misijonar Štanta takole „pritiska“ prizore
s področja Bara-Malgašev

V takihleš kočah živijo verniki
in neverniki...

večjih središč: Ihosy, Betroka, Isoanala, Ivohibe in Ranohira. V vseh teh središčih delujejo i misijonarji i sestre. Vsako od teh središč ima katoliške šole, gospodinjsko šolo in dispanzer ter skrbi za verski in socialni napredek podeželja. Škofija obsega 40.900 km² in ima po zadnjih statistikah 165.000 prebivalcev, ki so večinoma iz rodu Bara; ukvarjajo se z živinorejo in nekoliko s poljedelstvom.

Duhovnikov, ki delujemo na tem ozemlju, nas je, skupaj s škofom, 18, sester pa je 52; poleg usmiljenk sv. Vincencija Pavelskega delujejo tu še sestre Nazarenke in sestre Božje Previdnosti. Katoličanov je 19.300, protestantov pa 17.000. Za pomoč imamo duhovniki 138 katehistov; približno toliko je tudi cerkvic in kapelic, razkropljenih po deželi.

Evangelizacija gre pri nas le počasi naprej. Naši Bara so napram katoliški veri kar odporni. Njih največja briga so zebuji. Redki se spreobrnejo in še ti se navadno ne otresejo svojih navad, ki se ne strinjajo preveč z evangelskim naukom. Večina naših katoličanov je še v otroštvu vere...

Prihajajo molit za praznike, zato ker je to nekaj izrednega, zato privlačnega. Če ni te zanimivosti, se cerkvice sprazni. Večinoma molijo iz sebičnih razlogov: da pridobijo na ugledu, da razveselijo misijonarja ali sestro, da bi dobili zdravila ali obleko, itd. Njih vera je zunanja, plitva, bolj navezana na misijonarja ali misijonarko kot pa na Kristusa.

Priznajo, da so krščanske resnice zelo idealne in lepe, a božja beseda v njih redkokdaj postane meso. Koliko semenja božje besede se izgubi v zemlji polni kamenja in trnja...! Redki se poroče cerkveno, ker se ne marajo vezati za celo življenje. Posledica tega je, da sta spoved in obhajilo le za otroke in starke. Od tisoč krščenih jih kvečjemu 100 hodi k nedeljski službi božji, pa še to je otročad in starčki, mladine domala ni blizu. Morda se nekaj več doseže z obiski po družinah, če pokaže misijonar osebno zanimanje za njih problem in težave in če jim v primernem trenutku priskoči na pomoč.

Koliko časa, truda, molitve, besed in bencina se porabi..., sadov krščanskega mišljenja in življenja se pa ne opazi...

Nočem biti pesimist in upam, da psalm 126 govori tudi nam v tolažbo: „Kateri sejejo v solzah, žanjejo med veselim petjem...“ O, da bi vsaj Bog videl sad, ki ga pričakujemo! Sicer tudi Kristusovo oznanjevanje, četudi vse spremljano s čudeži, ni imelo vedno vidnih uspehov.

K slikama desno: „Bara so poljedelci...“ Takole otroci iztepavajo riž. Na sliki se lepo vidi tudi pokrajina dežele.

„Bara so tudi živinorejci. Njih največja briga so zebuji...“ Misijonar je z višine fotografiral, kako kmetje kopljejo svojo živino.

POGLED V ZAMBIJO

Piše O. KOKALJ JOŽE SJ z dopusta

Celovec, 4. septembra 1976.

Mesec dni pred svojo vrnitvijo v Lusako – to bo prve dni oktobra – sem obiskal naš Dušnopastirski urad s prijaznim in velikodušnim in za vse, kar je misijonskega, vnetim g. Jožetom Kopeinigom. Obenem sem v Gospe Sveti priporočil vse naše delo in vse prijatelje – in neprijatelje – Marijinemu varstvu. Srečal sem se tudi z nekaterimi našimi koroškimi farami.

Tako se končuje moje kar dolgotrajno potovanje izven Afrike. Najprej sem se v bolnici za tropske bolezni v Londonu, kamor me je poslal lusaški zdravnik, rešil svoje dolgotrajne bolezni „bilharzije“ parazitov v krvi. Vse me je tako utrudilo, da sem bil aprila letos v Londonu komaj še sposoben za deset minutni sprehod.

Vse nadaljnje mesece sem preživel v Sloveniji. Malo sem bil za pastirja (kravjega!) na planšariji nad Bohinjem. Seveda sem bil gost tudi našega prijatelja g. Ignacija škoda, blejskega župnika, ki nam je v Lusako poslal velik zvon za našo novo cerkev in nas osebno obiskal. Vedno je bilo dovolj tudi prijetnih misijonskih srečanj s posamezniki in z župnijskimi skupnostmi, pa na uredništvu „Družine“ in „Ognjišča“.

Naj vam omenim še nekatere novice o naših Slovencih - Zambijcih.

P. Janez Mlakar, ki me je vse te mesece v Lusaki nadomestoval, prihaja v kratkem v Slovenijo, odkoder bo nadaljeval pot v USA, kjer mora končati še zadnje leto jezuitske formacije (probacija). Potem se vrača v Lusako. Na poti v probacijo se mu bo pridružil p. Stanko Rozman, ki se potem spet vrne v Zambijo, kjer je preživel več kot dve leti kot bogoslovec.

Barica Rous je končala dveletno šolo za višje medicinske sestre v Zagrebu. Zdaj se še pripravlja na diplomu, mi pa bomo v Zambiji našli primerno bolnico, saj se bo vrnila (zdaj še bolj usposobljena) na misijonsko polje, kjer je že tri leta negovala gobavce.

Bogoslovec Janez Mujdrica je bil skoraj dve leti prefekt v semenišču v Mukasi (Zambija), zdaj se je vrnil v Slovenijo na poti v bogoslovje v Torontu. Pridružil se bo Jožetu Grošlju, ki je tam že dalj časa in ki bo drugo leto novomašnik.

Bogoslovec Lojze Podkrajšek (S.J.) odhaja kot nova moč 12. septembra prvič v Zambijo. Leto dni se je že pripravljaval v Dublinu, kjer je študiral angleščino in se zanimal za misiologijo.

Tudi očetje minoriti, ki imajo svoj provincijalat v Ptujju, so se odločili, da bodo začeli z misijonskim delom v Zambiji. Mladi duhovnik Miha Drevenšek bo kot prvi odpotoval v novo domovino januarja meseca. Leto dni se je pripravljaval v Londonu s študijem angleščine in

Zambijski nadškof iz Lusake med verniki v živahnem razgovoru po slovesni maši.

misiologije. Pridružil se bo močni skupini minoritov iz Italije v škofiji severno od Lusake; tam je srce Zambije, velika mesta, saj je to področje znano radi velikih rudnikov bakra.

Od naših v Zambiji je zdaj zelo zaposlen p. Tomažin, ki z brzino (ki je mi drugi ne dosežemo) gradi veliko farno cerkev v svoji župniji Chelston v Lusaki. Gotovo je to delo potrebno naše pomoči v vsakem pogledu. G. škoda si bo prizadeval dobiti še kake zvonove za to in še druge nove cerkve.

Pri drugih ni kakšnih izrednih novic: Kristina Mlakar je kot ponavadi uspešna profesorica, Jože Rovtar pa ekonom v bogoslovju. Pater Rudež v svoji pastoralni gorečnosti obiskuje podružnice velikega misijona ob meji z Rodezijo in Mozambikom. S. Zora škerlj OSU pa v Srednji Botswani vodi dekliško šolo, ki jo je letos država priznala uradno.

* * *

Na zdravljenje sem se podal ravno ob 10. obletnici, odkar sem zapustil domovino 1. aprila 1966. Zdaj, po desetih letih smo res lahko Bogu hvaležni, da je toliko velikodušnih Slovencev zaoralo v deželi ob mogočni reki Zambezi. In da so tako zadovoljni v poklicu, da se po študiju in dopustih vračajo in privabljajo nove poklice. Posebej še me navdušuje dejstvo, da se nam pridružujejo očetje minoriti, sinovi sv. Frančiška.

V teh desetih letih smo zgradili 11 cerkva, o. Lovro Tomažin pa gradi dvanajsto. Ta vrsta aktivnosti je zunanji znak, da se zambijske množice nagibajo h krščanstvu, da zahtevajo vedno nova občestva tudi primerne bogoslužne prostore.

Ob teh bogoslužnih in drugih prostorih vzgajamo laike za vodstvene naloge. To je značilnost našega pastoralnega dela. Laiki morajo prevzeti vse naloge, ki niso vezane izključno na mašniško posvečenje. Oni npr., ko je potrebno, sami vodijo pogrebe, prostovoljci pa poučujejo verouk, obiskujejo družine in bolnike, pripravljajo za krst in vodijo karitativno delo.

Ker so župnije prevelike, jih delimo v manjša občestva. Zdi se mi, da se bom po vrnitvi v začetku oktobra še bolj posvetil organiziranju teh manjših krajevnih skupnosti, ki jim v Materu pravimo „vasi“. Tudi p. Mlakar in p. Tomažin sta navdušena za takšno pastoralno usmeritev in imata v tem pogledu že veliko izkušenj.

Naj zaključim še z mislijo, da je skupno delo in skupno sodelovanje in razumevanje skovalo iz Slovencev - Zambijcev res skladno ekipo, veselo in srečno. In dokler smo srečni, bomo tudi druge lahko osrečevali.

Pozdrav VSEM – Vaš Jože.

LJUDJE, KI TO ZMOREJO

Kot vsako leto na kamnih ostankov gradu,
spet češnjam na ustnah rodé se smehljaji
in prsti božajo jarka najmlajšo vodó,
s križišč pozdravljajo znaki pravičnih oči,
in češnje se klanjajo sončnemu vetru.

Ljudje, ki morejo, sprejmejo cvete v srce.

Oblaki se zbirajo
k bobnom tajfuna,
napete misli šumé za stavki morjá.
Ljudje, ki morejo, dvignejo k nebu glavó,
hvaležni za Božjih dejanj melodijo.

Pesem poje o cvetočih češnjah na nekdanjem grajskem nasipu v mestecu ŠIZUÓKA (kjer je umrl prvi uradni preganjavec japonskih kristjanov). Nekaj grajskega jarka je tudi ostalo, sicer pa je okrog grajskih kamnov moderno življenje, polno prometnih znakov. Čas cvetočih češenj je tudi čas pomladnih tajfunov in Velike noči, katere svete skrivnosti mečejo svetlobo na še tako temno nebo in morje življenja.

O MISIJONARKI S. MAGDALENI

Iz „Ognjišča“, julij 1976.

V koncilskem odloku o misijonski dejavnosti Cerkve je rečeno: „Ne more naraščati milost obnove v občestvih, če ne bo vsaktero izmed njih razširilo področja ljubezni do kraja zemlje in če ne bo imelo podobne skrbi za tiste, ki so daleč, kakor jo ima za tiste, ki so njegovi lastni udje. Na ta način vse občestvo moli, sodeluje in deluje med pogani po svojih sinovih in hčerah, ki jih je Bog izbral za to nadvse odlično nalogo. Da se ne pozabi na vesoljno misijonsko delo, bo zelo koristno vzdrževati zveze z misijonarji, ki so iz tega občestva izšli.“ Prav s tem namenom v Ognjišču objavljamo pogovore z našimi misijonarji, ki delujejo v najrazličnejših deželah sveta ter od časa do časa prihajajo domov na obisk in kratek oddih.

Sredi maja smo v Ljubljani srečali sestro Magdaleno Černe (njeno redovniško ime je Serafina, vendar je kot misijonarka prevzela svoje krstno ime) iz reda šolskih sester frančiškank Brezmadežne, ki deluje kot misijonarka v mladi afriški državi Slonokoščeni obali. V pogovoru je za naše bralce predstavila to daljno deželo, njene značilnosti in navade tamkajšnjih prebivalcev, spregovorila o svojem delu med njimi.

Sestra, povejte najprej nekaj o svoji sedanji domovini. Prek misijonarjev namreč naši bralci spoznavajo tudi nove dežele, ko jim slovenski misijonarji govorijo o svojem delu v njih. Kje leži ta država?

Slonokoščena obala je država v Gvinejskem zalivu, v zahodni Afriki. Po površini meri nekaj manj kot Poljska, ima pa nekaj manj kot 5 milijonov prebivalcev (Poljska 33 milijonov), torej je zelo redko naseljena, ker tam hudo gospodarijo razne nalezljive bolezni. Mi smo med njimi tudi zato, da da jih zdravimo in jih učimo, kako naj se sami varujejo teh bolezni.

Država ima zelo lepo ime. Ali je tam res toliko slonov?

Zelo veliko jih je. Že tam okoli naše naselbine jih je toliko, da nam uničijo cele nasade; so zaščiteni, jih ne sme nihče streljati. Pač, vsaka vas dobi dovoljenje, da sme ubiti enega ali dva na leto. Podobno velja tudi za druge živali.

Zakaj je vlada uvedla ta ukrep?

Živali so bile skoraj vse iztrebljene, ker so se prebivalci hranili samo z njihovim mesom. Evropejce pa je bolj kot meso zanimala slonova kost.

Kačero je glavno mesto Slonokoščene obale?

Abidjan, veliko pristaniško mesto, ki (skupaj s predmestji) šteje že blizu 600.000 prebivalcev. To je čisto moderno mesto z visokimi nebotičniki in lepimi vilami, tu se zdaj vršijo skoraj vse afriške konference. Od našega misijona je zdaj oddaljeno 320 km, ker potujemo skozi notranjost države; ko bo zgrajena cesta ob obali, bo od Abidjana do nas samo 60 km.

Je dežela bogata ali revna?

Zelo revna. Zemlja je sicer rodovitna, toda neizkoriščena. Če bi kmetijstvo ostalo na sedanji stopnji, bi država še dolgo ne mogla iz revščine, vendar je država s pomočjo kreditov zasadila velike plantaže kokosovih orehov, palm

za olje, kavčuka, banan... Vse to tudi izvažajo. Zemlja je državna last, obdelujejo pa jo privatniki, ki so slabo plačani.

Kakšna je politična ureditev te mlade države?

Do leta 1960 je bila Slonokoščena obala francoska kolonija, z ustavo 30. oktobra 1960 pa je bila razglašena za republiko predsedniškega tipa. Predsednik republike je hkrati predsednik vlade, izvoli pa ga 100-članski parlament za dobo petih let. Edina stranka je demokratska stranka Slonokoščene obale. V vladi so samo domačini, čutiti pa je pomanjkanje kadrov izobraženecv in strokovnjakov, zato so marsikje zaposleni tudi Francozi, vendar le kot svetovalci.

Slonokoščena obala je bila francoska kolonija in uradni jezik je še zdaj francoščina. Je to nujno potrebno?

Za zdaj še, kajti v državi živi 59 plemen in prav toliko je tudi jezikov. Francoščina bo uradni jezik toko dolgo, dokler se ne bodo zedinili za enega od jezikov teh plemen, kar pa je zelo težavno, da ne pride do raznih nevoščljivosti in preprirov, kot se je že zgodilo v nekaterih drugih afriških državah.

Uporaba francoščine je seveda olajšava za misijonarje.

Prav gotovo, saj se otroci začenjajo učiti francoščine že v osnovni šoli.

Koliko časa ste vi v tej državi?

Poldrugo leto. Preden sem prišla v ta misijon, sem živela v Franciji, kjer sem se z drugimi sestrami pred dvajsetimi leti pripravljala za misijonsko delo na Kitajskem. Tja so odšle tri sestre, ki pa so bile kmalu izgnane. Ker nisem mogla na Kitajsko, sem se odločila za Afriko.

Tam delate kot medicinska sestra?

Nisem ravno medicinska sestra, imam pa veliko let prakse z bolniki. Ob pomanjkanju zdravniškega kadra moram delati, kar navadno delajo zdravniki: zdravim vsakdanje bolezni, težje primere pa odpeljem v 60 kilometrov oddaljeno bolnišnico. Naš misijon je v Frescu, ki leži ob morju. Tam smo tri redovnice: ena Avstrijka, ena Francozinja in jaz. Vse tri pomagamo francoskemu patru. V Frescu so mi brž ponudili, da bi prevzela delo v ambulanti, vendar nisem marala „odžirati“ dela domačinom. Rekla sem, da grem raje delat v pragozd. Odločili smo se, da v 60 kilometrov oddaljeni vasi s pomočjo dobrotnikov sezidamo dispanzer, v katerem sedaj delam zaenkrat sama, upam pa, da bom kmalu dobila kakšno pomoč. Potrebovali bi več aparatov in preparatov, da bi delo lažje razširili. Potrebno bi bilo tudi, da bi prišla k nam kakšna diplomirana zdravniška moč, kajti domači zdravniki, ki pridobijo potrebno izobrazbo, ne marajo na deželo, raje ostanejo v mestih. Jaz pa veliko raje delam na deželi, kjer so ljudje bolj preprosti in tudi zato, ker imam tako neposreden stik z ljudmi.

Ste se že kaj naučili njihovega jezika?

Le nekaj besed, ki jih rabim v dispanzerju. Žal nimam časa, da bi se ga naučila. Pa tudi tako preprosto ni, saj ljudje, ki se prihajajo k nam zdraviti, govorijo vsaj pet različnih jezikov. K sreči vsi moški znajo francoščino. Z ženami, ki največ prihajajo v naš dispanzer, a francoščine ne

Z misijskega področja s. Magdalene: Zgoraj vas Gbagbam, v kateri deluje kot „zdravnica“ naša misijonarka; spodaj žene v misijonskem središču Fresco.

znajo, ker prej niso smele obiskovati šole, pa se sporazumevam s pomočjo domačinke, ki mi prevaja.

Kako se imenuje kraj, kjer je ta vaš dispanzer? Živi tam tudi kak misijonar?

Kraj, kjer je dispanzer, se imenuje Gbagbam in spada pod področje našega misijona v Frescu, ki obsega okoli 100 km² ozemlja. Mašo imamo tu zelo redko.

Cerkev pa imate?

To je zelo revna kočica brez oken in brez vrat, le nekaj lukenj ima; imajo pa v načrtu novo cerkev. Preden sem prišla sem, so domačini sami zbrali nekaj denarja ter nakupili nekaj materiala, da bi začeli zidati, pa sem bila potem jaz tista „nesreča“, ki je povzročila, da smo se lotili gradnje dispanzerja. Zdaj skušam pri dobrotnikih zbrati nekaj denarja, da bi tem ljudem pomagala.

Prepričan sem, da bi vam pri tem hoteli pomagati tudi Slovenci tu doma.

Sama zelo pogosto molim, da bi se uresničila tista zavest, da smo eno samo Kristusovo telo. Zdi se mi, da imamo dve roki: ena je Afriška Cerkev, druga je naša slovenska. Afriška potrebuje zelo veliko, slovenska pa ima kdaj tudi preveč... No, ne ravno preveč, toda če primerjam z afriško Cerkvijo, želim, da bi si medsebojno pomagali, ker nam bo lahko kdaj tudi Afrika povrnila.

Gotovo pa tudi Bog sam ne bo dopustil, da ga ljudje prekosimo v dobroti; mislim namreč: če bomo mi dajali za druge, bo on dal tudi nam v drugi obliki. Zato tudi v našem mladinskem listu veliko pišemo o misijonih, ker vemo, da bodo mladi, ki se zanimajo za druge in za misijone, boljši tudi kot kristjani. To je nekakšen barometer.

O tem sem prepričana tudi jaz. Če pridobivaš duhovnost samo zase, se zapreš kot kaka konzerva, ki se pokvari, če je ne odpreš in porabiš – če se ne daješ drugim.

Kakšne pa so kaj prometne zveze doli pri vas?

Od severa na jug pelje ena sama železnica, cest pa je čedalje več.

Kaj je največje naravno bogastvo države?

Zaenkrat še obdelovalna zemlja, vendar se hitro razvija tudi industrija. Prej so izvažali surovine in uvažali gotove izdelke, kar je bilo za gospodarstvo slabo, sedaj pa je že drugače. Če bo šel razvoj v tej smeri, bo Slonokoščena obala kmalu med najbogatejšimi afriškimi državami. Rudnega bogastva pa dežela nima prav veliko.

Živite na deželi, zato ste v tesnejšem stiku s preprostimi ljudmi in poznate njihovo „afriško dušo“. Kateri veri so v glavnem pripadali domačini pred prihodom misijonarjev?

Na severu države je precej muslimanov in misijonarji imajo zaradi tega precejšnje težave. Na jugu je več kristjanov, katoličanov in protestantov (prvih okoli 550.000, medtem ko število muslimanov cenijo na 800.000). Največ je animistov, poganov, ki pa so v svojo vero vnesli tudi nekaj krščanstva, tako da so neke v sredi med kristjani in pagani.

Ko sva se prej pogovarjala, ste omenili, da tam še vedno obstaja mnogoženstvo; da starši dekleta prodajajo ali dajejo za doto. Koliko je potem tam „vredno“ dekle?

Ovisno od tega, kakšna je. Zanj mora moški odšteti šeststo ali osemsto naših starih tisočakov ali tudi cel milijon. Žena mora veliko delati, kajti mož ji reče: „Drago smo te plačali, zdaj pa delaj!“ Žena ima na deželi res težak položaj; v mestih je drugače, tam je bolj enakovredna, saj se lahko izobražuje in se uveljavlja tudi v javnem in političnem življenju, medtem ko žena na deželi nima nobenih pravic. Nekdaj celo ni smela govoriti v družbi in tudi zdaj na raznih zborovanjih žene še ne govorijo, vendar se stanje počasi izboljšuje. Prejšnje čase žene niso smele hoditi v šolo, pač zaradi prepričanja, da mora žena delati. Danes je šola obvezna za vse – seveda tam, kjer imajo po vaseh šolo.

V vaši vasi jo imate?

Šolo imamo, nimamo pa učitelja, morda pride prihodnje leto. Domačini sami so začeli zbirati denar za gradnjo šole in pri tem jih je podprla tudi vlada – potem ko so sami dali pobudo. To je po svoje zelo dobro, kajti če bi jim vlada dajala vse zastonj, bi jih to privedlo v malomarnost in ne bi hoteli nič več delati. Take napake so nekdanj delali mnogi misijonarji, ki v svoje delo niso vključevali domačih ljudi.

Danes se je spremenilo tudi delo misijonarjev.

Ničesar več ne dajemo zastonj. Tudi v dispanzerju prosim, da mi dajejo denar za zdravila. Seveda računam le nekaj malega, kolikor pač morejo plačati. Že zato, da se ljudje navadijo pravilno uporabljati denar. Včasih ga porabijo za povsem nekoristne stvari. Bolj kot naš denar oni potrebujejo naše znanje, da jih prepričamo, kaj je najbolj potrebno; na primer, da si kupijo filtre, s katerimi bi prečistili vodo v svojih studencih, saj je veda stoječa in je v njej vse polno bacilov – torej da bi več denarja potrošili za svojo higijeno in zdravje.

Je potem tam pri vas umrljivost zelo visoka?

Da, posebno pri otrocih, ki pijejo vodo iz okuženih mlakuž. Umrljivost je večja tudi pri porodnicah, ker pač ni snage. Nujno bi potrebovali porodnišnico. Presunilo me je, kar se zgodi, če mati ob porodu umre. Ljudje enostavno puste otroka umreti, nočejo ga hraniti. Pravijo, da je on ubil svojo mater. Saj je več žena, ki dojijo, a nobena ne mara vzeti k sebi takega otroka, predvsem iz starega strahu, da potem ne bo mogla imeti več otrok. In otrok je obsojen na smrt. To se je zgodilo pred nedavnim na našem misijonu.

Imate svoje vozilo?

„Da, „katreo“.* V naš dispanzer prihajajo ljudje tudi iz 30 km oddaljenih krajev in treba jih je tudi obiskovati.

Rekli ste, da v vašo vas duhovnika ni po več mesecev. Kdo pa potem ljudi poučuje v veri?

Zdaj se uveljavlja nov način misijonarjenja, ki pa ga vsi misijonarji še ne razumejo. V kraju, ki je 40 km oddaljen od vasi, živi starejši misijonar, ki daleč naokrog sam poučuje ves verouk. Če bo on moral zapustiti deželo,

* Ta izraz pomeni v Sloveniji mali avto znamke Citroen.

ne bo nihče nadaljeval njegovega dela. V našem misijonu, ki obsega okoli 30 vasi, pa dela naš misijonar s pomočjo 30 katehistov, mladih mož, ki jih sam vzgaja. Mimogrede: svetovala sem mu, naj bi mu pri tem pomagale tudi žene. Vsako leto pater prireja za katehiste petnajstdnevni tečaj za poglobljanje njihovega znanja. Ti katehisti potem v svojih vaseh skušajo med starejšimi ustanoviti krščanske celice ali jedra. Nekateri katehisti so v svojem delu zares sijajni, bolj zavzeti kot marsikak duhovnik. Tak je katehist Andrej v naši vasi. Seveda niso vsi taki, ker se bojijo čarovnikov. Ti se namreč maščujejo in zgodi se, da jih zastrupijo, umorijo.

Ali dobijo katehisti plačo?

Andreja, na primer, je za eno leto vzela v oskrbo neka francoska vas. Kupili so mu moped in eno leto se bo lahko posvečal svojemu delu, ne da bi se moral zaposliti kje drugje.

Tako pomagajo naši ljudje prek Ognjišča katehistom na Madagaskarju. Zavedamo se, da bo le tako postalo krščanstvo nekaj njihovega in tako bo vera ostala, tudi če bi misijonarje izgnali. Rekli ste, da so v Gbaghamu katoličani in protestanti skupaj gradili cerkev. Kako je bilo to?

Ti so si bili prej v naši vasi zelo nasprotni. Pred štirimi leti je bila v tem kraju katoliška šola, kateri so protestanti zelo nasprotovali. Ko sem prišla mednje jaz, sem poudarjala, da smo vendar kristjani, da nas več združuje, kot pa loči. Hudo mi je bilo, ko je ob večerih zazvonilo katoličanom in skoraj hkrati protestantom; da so se na eni strani zbirali k molitvi protestanti in na drugi katoličani. Molili so istega Jezusa, a so bili medseboj sprti. Prosilasem jih, da bi se k molitvi zbirali skupno. In uspeli smo. Vsak četrtek smo se zbrali, enkrat v cerkvi, drugič v templju. Jaz zdaj oboje spodbujam, naj bodo dobri ali kot katoličani ali kot protestanti; drugo bo že Bog dal, če se bodo med seboj ljubili in ne sovražili in prevzemali vernike. K večji edinosti bi prišli po ljubezni. Želela bi poudariti, da sestre tam nismo zaradi nekega napredka; naše delo je samo sredstvo, da pripomoremo k spoznavanju Boga, k veri vanj. Prav zato z njimi molimo in delamo za edinost.

Še nekaj bi vas rad vprašal: od kje ste doma?

Rojena sem v Trbovljah, mladost sem preživela na Senovem, kjer je bil moj oče rudar, potem smo se preselili na Spodnjo Polskavo. „Domov“ pa grem zdaj k bratu na Spodnjo Hajdino.

Kako ste se odločili za redovniški poklic?

Spodnja Polskava ni daleč od Slovenske Bistrice, kjer so imele svoj samostan sestre frančiškanke Brezmadežne, kamor sem si jaz že dolgo prej želela iti.

Kje ste si pridobili medicinsko izobrazbo?

Ko sem končala učiteljišče, sem obiskovala še šolo za bolniške strežnice. Nekaj sem se izpopolnila tudi takrat, ko sem se pripravljala za misijonsko delo na Kitajskem.

Gotovo je res, da ljudje, ki so lačni, bolni, ki trpijo, vere ne morejo sprejeti kar tako: najprej jih je treba nasititi, ozdraviti. In srca odpira tudi dobrota.

Da, res je pa tudi, kar je rekel Jezus: „Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico, vse drugo se vam bo navrglo.“

Zato ste tudi zapustili udobje Evrope in se podali v revne kraje, da širite božje kraljestvo. Mi vas bomo skušali podpreti pri tem vašem delu z molitvijo, s tem, da ne bomo pozabili na vas, slovenske misijonarje, ki ste raztreseni po vsem svetu.

Pogovarjal se je Franc Bole.

Od misijonarke smo tudi pri „Katoliških misijonih“ prejeli pismo, ki lepo opiše sedanje stanje raznih njenih prizadevanj v misijonu. Pisano je v vasi Gbagbam na „Zlati obali“ dne 21. avgusta 1976.

Zadnjikrat sem vam na kratko opisala naš misijon in delovanje naše misijonske skupine. Danes, če mi dovolite, vam bom razložila malo več o področju, kjer zdravim, to je mala pragozdna vas, Gbagbam, 60 km oddaljena od našega misijona. Ljudje živijo tukaj še zelo primitivno. Hiše so iz blata in pokrite s palmovimi vejami. Vsaki dve leti je treba narediti novo. V notranjosti ni pohišstva. Želijo si sezidati hiše iz opeke, toda njihovi dohodki so še premajhni. Kako si včasih želim biti milijonarka in jim pomagati do napredka. In kadar pomislim na vse udobnosti Evropejcev in razkošje mnogih, mi je kar težko pri

Pred hišo iz blata v Magdaleninem misijonu.

srecu. Če bi vsak dal samo, kar ima odveč, bi zgradili krasno vas, s pitno vodo, elektriko, stanovanja s pohištvom, uvedli bi malo industrije, da bi ljudje imeli zaslužek... Toda to so samo sanje in moramo potrpeti in čakati še desetletja, da bodo ti ljudje imeli življenje olajšano.

Ko sem prišla v vas, ni bilo še ničesar v zdravstvenem pogledu. Zdravila sem v mali sobici nekega vaščana. Ljudje so obljubili, da bodo pozidali dispanzer in malo hišo iz blata za naše stanovanje. Dve drugi sestri prideta v Gbagbam samo za dva ali tri dni. Dispanzer je sedaj končan. Naši dobrotniki iz Francije so nam pomagali plačati cement, pločevino in ostalo. Vsak dan se s hvaležnostjo zahvaljujem Bogu in njim za svetel, zračen in prostoren dispanzer, v katerem mi raziskovanje te bolezni v vseh vaseh ob tej reki bi bio neobhodno pomagata dve domačinki. Seveda nam še manjka mnogo opreme in aparatov, da bi ne bilo potrebno pošiljati težjih bolnikov v oddaljeno bolnico. Mikroskop bi bil neobhodno potreben za raziskovanje parazitov. Ob tekočih vodah neka muha povzroča oslepljenje. Sistematično raziskovanje te bolezni v vseh vaseh ob tej reki, bi bilo neobhodno potrebno. Toda za to bi potrebovali laboranta in bolniško strežnico. Tako bi bilo naše delovanje bolj uspešno.

Umrljivost dojenčkov je velika radi tetanusa. Pred par dnevi mi je prinesla neka mati novorojenčka. Na prvi pogled sem videla, da umira za tetanusom. Močni krči so pretresali malo telesce in matrine solze so ga kropile. Bilo je prepozno. Vsa pomoč zaman. Otrok je izdihnil v materinem naročju. To je bil že peti ali šesti primer v dveh letih. Veliko pa jih umrje takoj po porodu v vaseh radi pomanjkanja sterilnosti. Vaščani so spoznali, kako je neobhodno potrebna porodnišnica. Odločili so se, da jo postavijo iz blata, dokler je ne bomo mogli zgraditi iz opeke.

Vsi vaščani so na delu in vežejo skupaj postavljene kole, kamor bodo nametali blato. Kupili smo že pločevino za streho, cement in potreben les za streho. Manjkala nam bo vsa notranja oprema, ker si želim, da bi žene imele vsaj postelje, najenostavnejše, toda čiste in snažne. Res da so navajene spati na tleh, toda so pa tudi srečne, če spijo na postelji. Ali nimajo pravice?

Vaščani hočejo tudi zgraditi cerkev. Ne morem vam opisati, kakšna je sedanja cerkev, prava bajta brez oken in vrat. Zbrali so že nekaj denarja, toda to še zdaleka ne zadostuje za gradbo. Gbagbam je važno križišče in se bo gotovo razvilo v malo mesto, zato bi radi postavili precej veliko in prostorno, četudi zelo skromno in preprosto radi pomanjkanja denarja. Če vas bo zanimalo, vam bom pozneje opisala način misijonarjenja našega patra, versko stanje katoličanov, pogsanske navade itd.

Rada bi še nakratko omenila delovanje dveh mojih sosester v našem misijonu, ki se nahaja v Fresku. Ena je Francozinja, druga pa Avstrijka. Vse tri smo frančiškanke (Slovenjebistriške šolske sestre), toda iz različnih provinc. Razumemo se zelo dobro. Njuno delo je zelo važno. Afriška žena, zlasti na deželi, je še zelo zaostala in nima no-

benih pravic. Najprej jim je treba dati malo več izobrazbe, pismenost, jih učiti šivanja, higijene, nege otrok. Za nas je veliko veselje, ko opazamo napredek žena, in kako se s tem pospešuje enakopravnost med možem in ženo, kako se položaj afriške žene počasi, počasi izboljšuje.

Sestra Marie-Claude pomaga tudi patru pri pastirskem delu: katekizem, vzgoja katehistov, priprava za poroko itd. Vsaka izmed nas pa skuša biti priča božje ljubezni v tem malem delu sveta. Pravim: poizkuša, ker ni vedno lahko biti potrpežljiv za nas evropejce, ki imamo drugačne navade. Moramo se prilagoditi afriški počasnosti in tudi mnogim drugim njihovim običajem. Drugače pa se tukaj počutimo kot doma. Domačini nas imajo zelo radi. Nedolgo mi je rekel eden izmed njih: „Ti boš ostala z nami do smrti in te bomo pokopali sredi naše vasi.“ Pristrčno sem se mu nasmejala. Kadar imajo različne obrede, se jim večkrat pridružimo in malo zaplešemo z njimi, kar jim je zelo všeč. Zlasti otroci me večkrat obkrožijo in moram plesati z njimi.

Spomnite se nas malo v molitvi, ker včasih je tudi težko, toda z božjo pomočjo se vse premore. Saj smo vsi udje istega Kristusovega telesa in si pomagajmo med seboj v vsem oziru. Tudi jaz se vas bom spominjala v molitvi.

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Bivša misijonarka s. **Ivanka Pokovec FMM** nam je pisala iz Švice, kjer je opravila duhovne vaje in se razgledovala po duhovnem življenju in apostolatu drugod. Tako se je udeležila tudi misijonskega srečanja švicarskih misijonarjev, ki so tam sedaj na oddihu, pa misijonskih delavcev v zaledju. Bilo je kakih 25 misijonarjev duhovnikov, ki so somaševali, potem pa je bil sestanek. Tole nam o tem sporoča: „Mogla sem spoznati iz vsega, da je v Švici kljub svobodi in verouku v šolah, pomanjkanje misijonske dinamike. Govorila sem z nekim lazaristom, ki je bil prav pred kratkim izgnan iz Vietnamu, ki mi je dejal, da obstaja rasizem tudi v Vietnamu, kjer večinsko prebivalstvo izključuje „hribovce“, se pravi, pripadnike gorskih rodov. Isto je povedal tudi misijonar iz Burundija (najbrž v zvezi z nasprotovanjem Pigmejcev, op. ur.). Bilo je zanimivo, a zame malo preveč uradno srečanje. Zdi se mi, da so pri nas Slovencih taka srečanja med misijonarji in zaledjem bolj toplo-domača.“

V poročilu o zambijskem misijonu, ki ga je poslal za naš list in je tudi v tej številki objavljeno, je p. **Jože Kokalj S.J.** povedal še nekaj podrobnosti, ki bolj spadajo semkaj: Da je napisal vrsto člankov o Zambiji, za „Ognjišče“, za „Družino“, za koroški „Misijonski list“, itd.; da je predaval na celovskem radiu; da se bo udeležil srečanja 5. septembra v Logu pri Vipavi; da bo govoril na misijonskem dnevu 29. septembra na teološki fakulteti v Ljubljani...

Med tem se je tisto vsakoletno srečanje v domovini se nahajajočih misijonarjev in misijonark z misijonskimi sodelavci in prijatelji v zaledju že

vršilo. Med drugimi se ga je udeležila tudi misijonarka s. Terezija Medvešček iz družbe Hčera Marije Pomočnice. O tem nam je med drugim tole pisala: „V Vipavi je bilo veliko misijonsko zborovanje v stolnici, na katero so povabili vse v domovini trenutno se nahajajoče misijonarje in misijonarke, tudi mene. Ne morem vam povedati, kako je bilo lepo. Škofijska cerkev je bila natlačeno polna, čeprav je velika. Škof Jenko je maševal in z njim veliko število duhovnikov; med mašo je zelo vneto govoril o misijonih. Po maši so pa nas tri misijonarke in vse navzoče misijonarje povabili, da je vsak spregovoril o svojem misijonu. Čeprav se je prireditelj zavlekla na čas več ur, so navzoči vsi z velikim zanimanjem poslušali. No, jaz sem jim povedala, da sem že 45 let v misijonih v Indiji in da grem še nazaj. Hvala Bogu, v domovini je veliko navdušenje za misijone, tudi več novih misijonskih poklicev. — V Gorici sem obiskala msgr. Humarja in sva se marsikaj pogovorila o misijonih. List „Družina“ me je tudi povabil na razgovor, ki ga je objavil, z mojo sliko. Koncem meseca septembra se pa povrnem v Indijo.“

Misijonski brat Franc Pregelj S.J. gre v Sudan. Preje je deloval v Rodeziji, pred poldrugim letom je pa moral na zdravljenje v London. Ko se je pozdravil, je šel k predstojnikom v Rim, kjer so odločili, da bo njegov bodoči delokrog Sudan. A moral je čakati na vstopno dovoljenje v deželo skoraj leto dni. Dne 14. septembra nam ves srečen kratko poroča, da je vizum končno prišel in da odhaja na novo mesto v Sudan že koncem meseca septembra. Dovoljenje so mu zaenkrat dali samo za dve leti. Misijonar misli, da ga bodo potem mogoče poslali nazaj v Rodezijo. Obljubil nam je, da nam bo iz novega delokroga brž pisal in kaj več povedal.

Zelo radikalno odločitev so napravile naročnice „Katoliških misijonov“ pri Marijini družbi v Trstu na Via Risorta 3. Takole piše poverjenica Dora Ksovel (sestra misijonarje s. Erneste Kosovel v Tanzaniji): „Ker smo letos prejeli šele tri številke „Katoliških misijonov“, smo se odločile za zračno pošto, ki bo, upam, hitreje in bolje poslovala. S prihodnjim letom pošiljajte torej naših 90 izvodov po zračni pošti. Ali bi zadostovala zračna naročnina 5 000 lir?“ — Brez ozira na levo in desno, kar udarimo v roke: Velja, pošiljali bomo na Via Risorta z zračno pošto, začenši z letom 1977, in za naročnino 5.000 Lir. Letna naročnina v Italiji se bo itak zvišala z novim letom na 3.500 Lir, tako da ostane za doplačilo skupnega zračnega pošiljanja 1.500 Lir, kar naj bi, kajpada, za vsako leto doplačale tudi vse dosmrtno naročnice k običajni, že do smrti plačani naročnini.

Tik pred zaključkom te številke smo zvedeli, da sta misijonarja Opeka in Sušnik že prevzela središčni misijon v Vangaindranu na Madagaskarju. Peter Opeka bo prevzel dušnopastirstvo v mestu samem, Rado Sušnik pa vse podeljel je naokrog. Ves misijon je znan kot izredno težaven, zato: molimo zanj! Bog blagoslovi njune misijonske napore!

Slike na naslovni strani: Zgoraj levo: sveti oče moli za misijone; desno: domača misijonarka med bolnicami in otročiči v Južni Indiji; spodaj levo: misijonarka se pogovarja na jugu Afrike; desno: deklica z opico...

ZA MISIJONSKO ZGODOVINO

Dne 30. avgusta smo prejeli od salezijanca Toneta Vodeta iz Turina pismo s sestavkom o poslednjih Majcenovih mesecih v Vietnamu in nekaj misijonarjevih spominov na znamenit msgr. Kereca misijon v Čaotungu na Kitajskem. Ker je oboje dragoceno za slovensko misijonsko zgodovino, Vodetov sestavek v celoti objavljamo.

Iz štirih pisem, ki so mi priletela v avgustu, sem sestavil naslednje, kar tudi Vam pošiljam za „Katoliške misijone“. – Verjetno je s tem Majcenova misijonska odisejada zaključena, a njegovo delo in ime bo ostalo v zgodovini slovenskega misijonstva.

Turin, konec avgusta 1976. – Goriški rojak, misijonar Stanko Pavlin SDB, je 1. avgusta pisal iz Hongkonga. Takole pravi:

„Zadnji evropski evropski salezijanec je zapustil Vietnam v petek 23. julija. Sedaj je pri nas v Hongkongu. To je naš ANDREJ MAJCEN. Sedaj je v bolnici pri sestrah usmiljenkah na pregledu. V Hongkong je dospel 27. julija, ker je na poti iz Vietnama zavil najprej v Bangkok na Tajskem. Zaradi izčrpanosti je moral tam par dni počivati pri ondotnih salezijancih. Ker je bolnica, v kateri misijonar leži, blizu našega zavoda, ga redno obiskujem; prav tako tudi drugi tukajšnji sobratje. Majcen je vedno vesel, čepravno mu je hudo, da je moral zapustiti Vietnam. Kako so ga 'povabili', naj zapusti deželo, vam bo pozneje on sam lepo opisal. Za sedaj samo nekaj vrstic...“

Na istem listu je misijonar Majcen dopisal pod datumom 1. avgusta naslednje vrstice:

„Predragi!... Moj Omega dan je torej napočil in 23. julija sem dospel v Bangkok, 27. pa v Hongkong. Tukaj so me spravili v bolnico sv. Pavla, da me preiščejo. Razen hude utrujenosti, slabotnega srca, nekoliko povečane prostatne žleze in majhne sence na dvanajsterniku, ki bi se utegnila razviti v čir, niso našli kaj posebnega.

Sedaj počivam in čakam provinciala, da kaj odloči zame, ker je on še vedno moj predstojnik. Te dni sem se rokoval s številnimi mojimi starimi prijatelji. Posebno vesel sem bil obiska g. Pavlina.

Začel sem pripravljati kratek opis mojega Omega dneva in vsega, kar je sledilo. Pa sem bil preveč zdelan. Bom že pisal, saj sedaj ni treba toliko misliti, kaj je prav in kaj ni prav, da se dene na papir. Dejstvo, da so vietnamsko salezijansko skupnost osvobodili vseh tujih misijonarjev, je prišlo malo prehitro, pa je vseeno tudi to po načrtih božje previdnosti. Upam, da se bodo tukajšnji sobratje znali prilagoditi novemu socialističnemu Upam, pa vendar vedno v don Boskovem duhu. Naj jih pri tem spremljajo molitve nas vseh.

Štirindvajset let je torej poteklo od Alfa dneva. Zaključil se je prvi del zgodovine salezijanskega misijona v Vietnamu. Domači sobratje so dorasli in postali samostojni. Tudi zaradi tega je za 'starega očeta – Abrahama', kot so mi pravili, vesel dan, pa tudi dan skrbi.“

Že drugi dan (2/8) je misijonar Majcen napisal podpisanemu obširnejše pismo, v katerem pravi:

„Pred tremi leti sem ti pisal (in tudi drugi so drugod pisali) o Alfa dnevu (3/10/1952) naše vietnamske salezijanske misijonske zgodovine. Dolga je bila cesta 24-letne zgodovine od tega prvega cestnega kilometrskega kamna. Vila se je po svoje, skozi težave in zmage. Inženirji te ceste so bile odlične osebnosti: od daleč Braga, Bellido, Tohillo in vrhovni predstojnik; od blizu po posebno Mario Acquistapace, Massimo in še vrsta drugih (sebe iz skromnosti ne omenja, pa bi moral stati na prvem mestu), ki so vzgajali in gojili novo salezijansko družino don Boskovih sinov v Vietnamu.

Ta mesec julij 1976 pa je ljubi Bog z Omega dnevom postavil piko vietnamskim misijonom in misijonarjem. Najprej sta odšli zadnji dve sestri Marije Pomočnice, potem g. Luvisotto, doma iz Pordenona, in dva Belgijca. Meni so vsi želeli 'Buona permanenza!', posebno še mladi Vietnamci. V nedeljo 11. julija sem začel svoj 12. noviciat (1976/77) s 13 novinci. Sestavil sem čeden program za noviciat, staro in novo in tudi najnovejše o življenju v socialistični republiki. Z magistrovim namestnikom Petrom De sva si delila duhovna predavanja. Novinci, ki so prejšnje šolsko leto (75/76) obiskovali državno šolo, so bili zelo odprti in so me bili zelo veseli. Imel sem najlepše upanje, da bo šlo vse dobro.

Toda veselje je bilo kratko. V sredo 21. julija so mi na vladi dopovedali, da so odločili, da morajo vsi, ki so svoj čas dobili vstopno dovoljenje od 'amerikanskih umazancev', prostovoljno prositi za odhodno dovoljenje; pozneje pa da bodo zopet lahko prosili za vstopni vizum. Na formularju sem na vprašanje: Kdaj boste prosili za odhod? odgovoril 'ne vem'. Uradnik je še dostavil: sedaj, ko imamo kardinala, 24 škofov in sposobne domače duhovnike, niste nujno potrebni!

Tako se je končalo moje zadnje 12-dnevno magistrovanje. V petek, 23/7, sem somaševal za novice in sobrate vseh hiš ter imel zadnji govor ali duhovno predavanje. Hotel sem biti sin pokorščine do konca. Šli smo k zajtrku, potem pa na avto. Srca so se trgala, iz vseh oči je deževalo, usta so nemela, le kak medel 'Zbogom, zbogom, Abraham!' je bilo slišati. Bili so nepopisni in nepozabni trenutki! V letopisih bo pisalo: Prvi in zadnji misijonar je odšel in pustil nas Vietnamce same... Prvi Marijin blagoslov sva dala z g. Giacominom 2. oktobra 1952 naši družinici v Hanoju. Dne 23. julija 1976 pa sem zopet dvignil roko, da blagoslovim po Mariji to mlado salezijansko družinico, ki šteje kakih 130 sobratov, po veliki večini mojih bivših novicev.

Na letališču sem se zopet srečal z 8 misijonarji Pariške Družbe za zunanje misijone (ME. de Paris) in z zadnjim francoskim jezuitom. Že prejšnji dan sem bil pri njih v Velikem semenišču na poslovilnem kosilu. Prišel je tudi sajgonski nadškof Binh. Dejal mi je: 'Iskal sem vas v Thu Duku in v Tam Haju. Prav, da ste prišli. Tako se vam lahko osebno zahvalim za vse, kar ste storili v Vietnamu. Bodite prepričani, da ste dobro delali, vaši vietnamski sobratje so polni upanja. Bodite mirni: vaše delo bodo uspešno nadaljevali.' Nadškof je pri omenjenem kosilu govoril tudi o misijonarjih ME de Paris, ki so skoraj 300 let delovali na Vietnamskem. 'Sedaj imamo 24 škofov, več tisoč duhovnikov, redovnikov in redovnic in malo manj kot

tri milijone kristjanov. Hvala vam, vrli misijonarji! – Pa tudi vam, salezijancem in jezuitom, ki ste bili manj časa pri nas, pa ste mnogo naredili, lepa hvala! Kar ste zgradili, se ne bo podrlo, ampak bo še naprej raslo. Imejte zaupanje!

Končno je le prišel čas, da smo po vsevrstnih preiskavah naše prtljage, fotografij in perila – saj nisem vzel kaj prida s sabo – le zlezli v francosko letalo. Med tem sem ponavljal v srcu blagoslov Marije Pomočnice. Mladi vietnamski sobratje žive sicer v negotovosti, a imajo na razpolago dva gotova vira milosti: Jezusa v presv. Rešnjem telesu in Marijo. To so bile moje poslednje besede pri zadnjem duhovnem predavanju in zadnji utripi mojega misijonskega srca. Grenka bolečina se je mešala z žarom zaupne ljubezni! Adijo, dragi Vietnam, za vedno! Z Bogom! God bless You! Bog te blagoslovi!

Ob pol treh sem bil v Bangkoku, siamski prestolnici, kjer sta me čakala dva salezijanca. Po kosilu na letališču smo se odpeljali v Dominic House, kjer so me zares bratsko sprejeli. Tu sem se odpočil. Nato so mi pri Air Siam kupili listek (saj sem bil brez ficka) do Hongkonga, kamor sem dospel 27/7. Sprejel me je provincial John Wau in sobratje, med njimi 'trije prvi cvetovi' mojega delovanja v Kunmingu (1935/51); drugi, ki so bili na duhovnih vajah z g. Brocardom iz Rima, pa so me telefonsko pozdravili. Res nepozaben ta bratski sprejem! Provincial me je takoj pohvalil, da še znam po mandarinsko...

Včeraj sem se vrnil iz bolnice v provincialno hišo, da si odpočijem. Potem se bova s provincialom dogovorila, kako in kaj bo z mano.

Hvala za ND, ki ga te dni prebiram po 15-mesečnem 'postu'. Pozdravi vse, prav vse, in moli zame in za moje!"

* * *

IZ PISMA (9/8) PREDSTOJNIKU SLOVENSКИH SALEZIJANCEV PA NAJ NAVEDEM LE NEKAJ Odstavkov kot dopolnilo k temu, kar je že zgoraj omenjeno:

„Mladi hongkoški provincial me je bratsko sprejel. Z ljubeznijo se je spominjal mojih glavnih postaj: leta 1935 sem dospel v Hongkong, nato sem odrinil h g. Kerecu v Kunming; od tod sem se 1951 vrnil v Hongkong, odkoder sem 1952 šel v Hanoj; leta 1954 sem spet prišel za ravnatelja sem v Hongkong; in končno sem od leta 1956 deloval 20 let nepretrgoma v Južnem Vietnamu...

Res sem bil in sem še zdelan, in zdaj počivam, da pridem malo k sebi – potem pa bomo videli. Veste, res me je sram in težko mi je, da bi bil na večer svojega življenja komu v breme, kajti delo in tudi leta so mi zglodala zdravje. Molim, naj mi Bog in Marija Pomočnica uredita, da bo najbolj prav na vse plati. Zelo radi bi me imeli na Formozi, ker znam mandarinsko kitajščino, pa mi je kot Jugoslovanu pot zaprta. Tukajšnjo kantonščino slabo obvladam, angleščina pa je precej nezadostna za ta angleški teritorij; tudi portugalščina mi je izpuhtela, da bi šel v bližnji Macau.

Dvainštiridesetletno delo v misijonih, težave vseh vrst, uspehi in neuspehi so moj misijonski ideal, ki je začel brsteti že v noviciatu (1924), le še bolj poglobili in utrdili. Zato bi mu rad do konca ostal zvest. Z druge strani pa je domovina, ki je nisem nikdar zatajil, ki vabi in ki me veže z božjimi

in naravnimi silami ter ima vedno odprto srce in razprostrte roke za objem svojih sinov, ki so se dajali Bogu in bratom z misijonskim križem v roki (1935), katerega so prejeli pred rakovniško Pomočnico, ob prepevanju lepih slovenskih Marijinih pesmi in molitvi dragih domačih sobratov...

Danes je g. Massimino dobil iz Rima pismo, v katerem mu g. Tohill, vrhovni misijonski svetovalec, naroča, naj mi v imenu vrhovnega predstojništva izrazi iskreno dobrodošlico, in obenem priporoča, naj zelo skrbijo za moje zdravje. Iz Vietnama sme prišel reven kot cerkvena miš. Danes so mi nakupili izvrstno perilo iz socialistične Kitajske. Obljubili so mi tudi zimsko obleko...

Te dni sem se srečal tudi s kanosijanko s Miklavčič. Vabijo me tudi v Macau, kjer imamo več zavodov. Tam je več znanih sobratov, ker sem tudi tam delal eno leto. Morda grem tja drugi teden, ko bom v nogah bolj trden. Mislim, da mi bodo Portugalci dali vizum na jugoslovanski potni list. Šel bi s tako imenovano letečo ladjo."

* * *

Ko sem pripravljaval gornje vrstice, je priletelo iz Hongkonga tretje pismo z datumom 14. avgusta. Je izredno zanimivo za slovensko misijonsko zgodovino, zato ga brez odlašanja posredujem vedoželjnim bralcem. Takole pravi:

„Danes me je pičilo, da ti nekaj napišem ob 30-letnici kamiljanskih misijonov (1946-1976).

Ko sem prišel zdelan in truden iz Saigona, v Bangkok, sem prosil salezijanskega prokuratorja, naj mi poskrbi koga, ki bi mi mogel dati injekcijo Recaptola, ki sem jo prinesel s seboj, da pridem malo k sebi. Peljal me je v kamilijansko bolnico.

Tu je pogovor takoj nanesel na 30-letnico kamilijanskih misijonarjev, na msgr. Kereca, na Čautung, Kunming itd. Prehiteli smo ta važni zgodovinski dogodek.

Preden je padla prva atomska bomba (avgusta 1945), je msgr. Kerec, apostolski administrator čautunške škofije, kot škof izjemoma dobil na razpolago letalo, da je šel k papežu Piju XII. in mu poročal o svoji škofiji. Hkrati je tudi iskal osebe za to precej veliko škofijo, ki pa je imela malo in še manj gorečih duhovnikov.

Ustavil se je tudi pri vrhovnem predstojniku kamiljancev, da razreši nekatera vprašanja, tičoča se šolskih sester, ki so že delale v Čautungu in katerim je bil ta gospod prokurator pri Svetem sedežu ali nekaj podobnega. Simpatični mali misijonar, z malimi svetlimi očmi in z dolgo brado, je govoril o potrebah svojega misijona in o bodočih načrtih, saj za to je imel lepe talente in tudi italijanščina mu je izredno tekla.

Vrhovni predstojnik je v tem videl božje znamenje, da bije ura za kamilijanske zunanje misijone. Takoj je previdno potipal okoli pri sobratih, kaj mislijo, če bi kamiljanci šli na Kitajsko v misijone. Tako je 1946 odrinila prva skupina k msgr. Kerecu. Takrat so se začele pisati prve strani kamiljanske misijonske zgodovine. Na prvi strani je z velikimi zlatimi črkami zapisano ime msgr. Kereca. Ugotovil sem, da ga imajo še danes za usta-

novitelja ali soustanovitelja kamiljanskih misijonov, ter da z velikim spoštovanjem o njem govorijo.

V Bangkoku sva se srečala tudi z bratom Amiri-jem. Skupaj z Valdesolom, Pastrom in še nekom je pripadal prvi ekspediciji, ki je pod vodstvom F. Crottija prišla na Kitajsko. Seveda se je pogovor pletel tudi okoli Kunminga, kjer sem bil jaz tedaj ravnatelj in je bila tu prva postaja do Čautunga. Še se spominjam, kako smo jih veselo sprejemali in kako je p. Crotti imel veliko povedati, pa je tudi znal biti zanimiv. V hitrici sem dal pripraviti večerjo, ki je bila zelo borna, ker na trgu nismo mogli nič kupiti. Asistenta sem poslal, da pripravi pet postelj za naše goste. Fantje so jih vzeli kar iz velike fantovske spalnice in jih niso niti očistili.

Drugo jutro sem jih vprašal, kot vljudnost zahteva, kako so kaj spali. Pa se niso nič kaj pohvalili: bili so opikani od stenic in kosti so jih bolele, ker so ležali na deskah, kot je tu navada. To je bila izkušnja prvega dne! In to ostane v zgodovini! Kaj hočeš? Seveda smo jim naslednji dan lepše postregli. V prvi knjigi, ki so jo natisnili o p. Rizziju, so tudi to omenili. Vsak kraj ima svoje navade in jih je treba upoštevati! Ta prva pokora, ki so je bili deležni prvi kamiljanski misijonarji v Kunmingu, je bila nekaka podlaga za neštivilne druge žrtve, ki so jih čakale. Tega njihovega požrtovalnega duha se je msgr. Kerec znal poslužiti za svoje 'Nebeško kraljestvo', ki je bilo po njih deležno novega navdušenja in novega razvoja: gobavska naselbina in dispanzer v Čautungu, prva bolnica v Tončvanu in razni dispanzerji v okolici, gobavska naselbina k Kunmingu.

V kitajski osvobodilni vojni 1951 je Bog ustavil njihovo delo na Kitajskem in ga presadil na Formozo, Filipine in Tajsko. Monsignor Kerec pa jim je pripravil tudi dr. Janeža, ki je steber kamiljanskih uspehov, človek, ki živi za svoje bolnike.

Trideset let je minilo. Monsignor Kerec mirno počiva v Veržeju na Murskem polju, toda njegovo ime bo ostalo zapisano v zgodovini kamiljanskih misijonov. Dr. Janež pa je pravi drugi moderni sv. Kamil, ki živi, da bi drugi živeli. Pater Crotti mi piše s Formoze: 'Pridite v Lotung, kjer se Vas vsi spominjajo in vas pričakujejo. Dr. Janež pa Vas čaka s pravo nestrpnostjo. O toliko stvareh bi se radi pogovorili in se spominjali lepih junaških časov!'

To so bili zares junaški časi na Kitajskem! Monsignor Kerec jim je znal vtisniti božji pečat ter jih spremeniti v vertikalno in horizontalno estetikó, ki je edina podlaga in pogoj za božji razvoj in krščanski optimizem...

Lep pozdrav tebi in vsem."

* * *

Z izgonom iz Vietnama se je zaključilo drugo važno poglavje v življenju misijonarja Andreja Majcena. Prvo se je končalo, ko so ga z msgr. Kerecem vred izgnali iz Kunminga na Kitajskem leta 1951. Vsi slovenski prijatelji misijonov, tako v Sloveniji, v zamejstvu in drugod po svetu, so z zanimanjem in ljubeznijo spremljali njegovo delovanje. Veselili so se njegovih uspehov, a tudi v težavah, potrebah in stiskah ga niso nikoli zapustili. Podpirali so ga z žrtvami, molitvijo in tudi z znatno gmotno pomočjo. Gotovo bo dobri Bog vsem vse obilno poplačal.

Priredil: ANTON VODÈ SDB.

naši misijonarji pišejo

JAPONSKA

Usmiljenka sestra JOŽEFA ZUPANČIČ nam piše sredi junija letos:

„Od Misijonske znamkarske akcije v Združenih državah sem letos prejela prav lep dar, ki ga počasi izrabljam za potrebe revežev, bolnikov. V umobolnici imam še eno nekdanjih naših verovank, ena, ki je bila tudi velika revica, je pa že umrla. Ta, ki je še v bolnici, je bila pri nas dolga leta svojega študija. Ko je končala, je odšla kot učiteljica v službo in ni bilo več glasu od nje. Po več letih pa pride pismo od nje, ki nam pove, da se počuti srečno, da se je poročila in da ima prvega fantka. Ta dekle je bila pri nas krščena, a ko nas je zapustila, ja pustila ob strani tudi verske dolžnosti in se je poročila z vdovcem-komunistom. A piše: Ko sem prvokrat vzela dete v naročje, sem se spomnila Matere božje, kako je tudi ona pestovala Jezusa, in sem začela spet moliti. Pa njena sreča ni trajala dolgo, kajti mož ji je umrl za rakom, ko je imela že tri otročiče. To jo je tako potrolo, da ji živci niso vzdržali. Oče ji je umrl skoraj v istem času kot mož, mamu je izgubila že veliko preje, ko ji je bilo sedem let. Njeni otroci so sedaj v katoliški sirotišnici, še niso krščeni, ona je pa od lanskega leta v bolnici, a kaže, da ji gre na slabše, je že štirikrat poskusila samomor...“

Pri nas je zadnje čase več spreobrnjenj, v naši župniji je bilo 17 krstov

in prvih sv. obhajil, pa birma za Veliko noč. Samo jaz se še nisem spreobrnila... Le molite zame!

Mislite si: prišel me je obiskat jugoslovanski poslanik z ženo in svojim tajnikom. Sem bolj težko lomila slovenščino, pa smo malo mešali s francoščino. Berem in pišem še kar, a govorica mi gre težje, saj nimam zdaj nikdar priložnosti govoriti slovensko, kar je s. Benjamina umrla in s. Jančar odšla. Čez zimo sem bila tudi bolna; kaj hočem, staramo se in odhajamo drug za drugim tja, kjer bo naša večna mladost...“

V naslednjem pismu se nam sestra zahvaljuje za dar, ki smo ji ga poslali iz sklada KM za vse slovenske misijonarje. Piše koncem avgusta tega leta in med drugim pravi:

„V hudi vročini smo, v domovini imajo pa še sušo in potres. Pri moji sestri s. Arkadiji na jugu Jugoslavije je strela udarila v novo cerkev in vse 4 zvonove, ki so bili na električno, pokvarila in tudi vse drugo, kjer je bil električni tok. S. Arkadija je bila sama doma in še v cerkvi, a ljubi Bog jo je obvaroval.“

Pri nas je vse po navadi, polno otrok in dela mnogo. Novica: Naši Japonci so dobri, pošiljajo s. Jančar v domovino pokojnino...“

FORMOZA

FRANCI REBOL iz Maryknolske družbe nam je pisal 2. januarja iz kraja Yuanli:

„Upam, da ste imeli lepe božične praznike. Mi tu praznujemo kitajsko novo leto. Začne se s čiščenjem kuhinjskega boga; tradicionalne kitajske družine so začele z njim že pred desetimi dnevi. Kot verujejo Kitajci, je vladar Jade, ki je največji med vsemi bogovi, določil boga kuhinje, da v vsaki družini pazi na kuho. Ko se bliža novo leto, gre kuhinjski bog na dolgo pot, da potem poroča gospodu bogov Jade o življenju družin. V glavnem začne svojo pot 23. ali 24. dan v dvanajstem luninem mesecu po luninem koledarju. Gospod bogov Jade bo potem na podlagi poročil kuhinjskega boga delil med družine plačilo ali kazen. Zato se kuhinjskemu bogu družine v noči njegovega odhoda od njih skušajo prikupiti in zažigajo kadilo in kuhinjskemu bogu pripravijo najboljšo jedačo: meso, sadje, sladkarije; nekateri jedi celo namočijo v vinu, da bi boga upijanili in bo zmeden, ko pride do konca poti in se pripravi poročat gospodu bogov Jadu...“

V naslednjem pismu koncem julija letos pa nam misijonar poroča, da so prav kar zaključili poletno šolo za študente: „Je trajala samo teden dni, ker se bo kmalu začela običajna šola. Formoški študentje, mali in veliki, nimajo pravih, velikih počitnic. Vedno se pridno učijo... Če bi bili tako prizadevni v učenju verouka, bi bilo prav lepo...“

Tudi od misijonskega zdravnika dr. JANEZA JANEŽA v Lotungu smo prejeli dve pismi, prvo z dne 7. maja, drugo pa z dne 29. julija. Nič ne mara poročati o svojih doživljajih v stikih z bolniki in tudi ne o apostolatu, ki ga očetje kamilijanci, pri katerih je, vrše v bolnici in po okolici. Zato nam je pa vsaka pripomba toliko bolj dragocena. Iz prvega pisma tole objavljamo:

„Prisrčna hvala za pismo, za pri-

ložen dar in za sporočilo, da ste nazaj in kako je bilo. Za dar lepa hvala.

Letos Vam še nisem nobenega paketa poslal. Čakal sem, da pridete in sami izberete, kar se bi Vam zdelo najbolj primerno. Bom sedaj, ko vem, da ste nazaj, skušal kaj pripraviti.

Pravite, da pridete, če Bog da, čez kakih dve leti in da naj vas počakam... Tale mesec poteče 28 let, kar smo se poslovili v Buenos Airesu... Delam še vedno s polno paro, dela je čez glavo in še povečujemo bolnico, zlasti kirurški oddelek...

Te dni sem vsak dan bral v tukajšnjih časopisih o sijamskih dvojčkih v Argentini. Letos 10. januarja sem naredil cesarski rez: bila sta sijamska dvojčka, a niti v bolnici mnogi ne vedo, da sta bila. Oče otrok nas je prosil, naj ne gre stvar v javnost in je pri tem ostalo...“

V drugem pismu pa misijonar poroča, da je pakete za misijonsko vele tumbolo v Argentini oddal na pošto.

K zlomu noge, ki je našega sodelavca zadržal, da ni mogel na pot k azijskim misijonarjem, pa pripominja:

„Te dni imam ‘v delu’ mladega kamilijanskega patra. Kar dva tovorna avtomobila sta ga zadela, ko se je na motorju vozil v hribe misijonarit. Njegovo stanje je bilo kritično. Najprej sem mu operiral nogo, ker so kosti venkaj štrele, in glavo sem mu zakrpal; čez nekaj dni, ko je bil izven nevarnosti za življenje, sem pa še zdrobljeno roko v red správil. Kaže, da bo vse v redu. Mnogo tovrstnega dela imam in tudi misijonarji niso redki med poškodovanci.

O Argentini tu mnogo pišejo, za vsak umor tam takoj zvemo. Dolgo je tega, kar sem bil v Argentini, vendar so bili takratni časi lepi za naše pojme, zato imam deželo v lepem spominu in mi je žal, da ne najde miru...“

Poštariju sem izročil dva paketa, a

sem ga prosil, naj ne pošlje obeh nanekrat. Vsak vsebuje 10 kg in je v njiju tudi to in ono, kar je zdrobljivo. Res ne vem, kaj poslati. Med drugim sem Vam poslal tudi dva šaha, v enem paketu so figure za oba, v drugem pa šahovnici za oba. Da boste vedeli...

Tu vse običajno, na otoku in z menoj tudi. Zadnjič ste mi pisali, da upate čez dve leti le priti: to je dolga doba, mnogo se v tem času lahko zgodi, pa tudi moj stroj ne vem, koliko bencina ima še na zalogi... Teče že 25. leto, kar sem v Lotungu... Pred kratkim se mi je sanjalo, da ste mi pisali, naj kaj iz dolgih let tu napišem. Takoj sem se vsedel k stroju in kratko odgovoril: Bedak sem se rodil in bedak bom umrl. Ko sem se zbudil, sem se zadovoljno smejal..."

Od kanosijanke s. ANICE MIKLAVČIČ imamo vrsto pisem:

Dne 6. maja obžaluje, da se je ponesrečilo srečanje s sodelavcem našega lista. Mesec dni kasneje med drugim obžaluje smrt. o. Stanka Porderžaja in pripominja, da je bila pred slabim letom tudi ona v bolnišnici in je bilo kar nevarno, a zdaj je že spet sredi velikega dela. Napoveduje, da bo šla morda tudi letos v Hong Kong za duhovne vaje, ker so drugi zanjo plačali potne stroške po zelo znižani ceni in da upa obiskati misijonarja Pavlina tamkaj. V pismu z dne 14. avgusta pa že poroča o tem srečanju, še več, o srečanju tudi z misijonarjem Majcenom. Vse to bralcem naravnost z njenimi besedami podajamo:

„V današnjem pismu naj najprej sporočim vesele novice, potem pa tudi nekaj poprosim.

O srečanju Vam je verjetno že g. Pavlin kaj poročal. A vsak doživi in izrazi doživetje po svoje. Zato naj

Sestra Miklavčič izroča mladini iz otroškega vrta spričevala...

S. Miklavčič z dvema kitajskima sosestrama, ki delujeta skupaj z njo.

Vam o tem tudi jaz kaj več napišem.

V Hong Kong sem dospela 20. julija in takoj povprašala po g. Pavlinu. Slučajno se je nahajal v eni salezijanskih hiš prav blizu nas in je takoj isti večer prišel k nam. Pa si predstavljajte najin razgovor. Najprej sva se menila v slovenščini, potem v italijanščini, nato angleško, ki je važen jezik tu v Hong Kongu, nato v kitajščini in končno v japonščini, saj je bila Japonska obema misijonska dežela več let... Tako sva se v vseh jezikih razgovarjala do desete ure in še čez, tako da naju je morala sestra vratarica spomniti, da je čas, zapreti hišna vrata... Drugi dan sem šla na obisk k našim sestram, pri katerih g. Pavlin vsak dan mašuje, in sva spet malo govorila, in ker je bilo vreme krasno, naju je ena sester slikala in Vam bom sliko poslala, kakor hitro jo prejmem. G. Pavlin mi je daroval

prav lepo 'Slovensko pesmarico', v kateri je obilo cerkvenih pesmi, ki jih znam na pamet že iz mladih let. In ker imamo sestre v govorilnici klavir, je misijonar Pavlin takoj sedel k njemu in krasno igral in prepeval, da je donelo na vse strani. No, jaz nisem zaostajala in sem pritegnila v čast božjo...

Od 28. julija do 4. avgusta sem imela duhovne vaje in bila sama z Bogom. Moj odhod nazaj na Formozo je bil že potrjen za dan 5. avgusta. Tisto jutro pa prejmem pošto od g. Pavlina, da je prispel v Hong Kong misijonar Majcen, da je bil v bolnišnici nekaj dni, sedaj pa da se nahaja v zavodu. Takoj sem poprosila za dovoljenje, da ga grem obiskat, a tudi telefonirala gospodu Pavlinu, da pridem tja. Prišel je tudi on in tako je bilo srečanje treh, veselo srečanje. Misijonar Majcen, ta pionir salezijanskih misi-

jonov v Vietnamu, je res sveta duša; veliko je trpel; ob njegovem odhodu iz Vietnama so vsi jokali, zlasti tisti, ki jim je on pomagal do duhovništva.

Tako sem torej srečala še tega misijonarja. Ko sem 5. avgusta res odpotovala nazaj, sem bila vesela tega in Bogu hvaležna za to presenečenje ob priliki mojih duhovnih vaj.

Sedaj pa drugo: moja prošnja.

Gotovo ste brali v časopisih, da smo imeli tu na severnem delu otoka tifon, kakršnega ljudje ne pomnijo... Zavihral je dne 9. avgusta, nekaj dni po moji vrnitvi. Bila sem sama doma, ker sta šli obe kitajski sestri na duhovne vaje. Začelo se je ob osmih zvečer in je trajalo do pol petih zjutraj... Celo noč sem molila, obenem pa pometala vodo iz cerkve, kajti kar lila je v notranjščino skozi okna, čeprav so bila zaprta. Tudi s strehe je lilo v notranjščino. Tedaj sem šele videla, kako potrebna je popravila naša cerkev; vsa okna so pokvarjena in so ne zapro, streha in zidovje razpokano. Vsakokrat, kadar dežuje, imamo nadlego. Me sestre imamo v oskrbi cerkev in jo moramo čistiti in držati v redu. Naš župnik je ubog pater frančiškan in ve, da je cerkev potrebna popravila, a se nikdar ne more odločiti, da bi začel z delom, češ da ni denarja. Vedno pravi, da bi začel, ko bi vedel, da mu bomo sestre pomagale.

Po tem tifonu, ko sem tri dni pometala vodo, ko je tri dni deževalo, sem se pa odločila in rekla misijonarju: Pisala bom dobrotnikom in jih prosila, naj priskočijo na pomoč, da se cerkev popravi; nekaj bo gotovo prišlo.

Zato tudi vsem bralcem „Katoliških misijonov“ pišem o tem in lepo prosim: Pomagajte nam popraviti našo hišo božjo! Treba bo pre narediti vsa okna in streho. To bo stalo precej denarja. Kder hitro da, dvakrat da...

kajti pohiteti je treba, ker se vsak čas lahko spet ponovi deževje. Prosila bom na vse strani, tudi našo sestro provincijalko, in upam, da bomo z združenimi močmi spravili skupaj potrebno vsoto in bo misijonar mogel začeti z delom popravil. Bog plačaj že naprej!“

To „milo prošnjo“ misijonarke, ki se s tako ljubeznijo že desetletja trudi za božje kraljestvo, najprej v osrčju Kitajske, potem na Japonskem in zdaj na Formozi, zelo toplo priporočamo vsem, ki bi mogli priskočiti na pomoč!

V zadnjem pismu z dne 1. septembra nam misijonarka odgovarja na našo prošnjo za opis raznih okoliščin misijona, v katerem tamkaj deluje. Takole piše:

„Koncem tega meseca mislim obiskati s. Brilej, ki je tudi na tem otoku misijonarka. Prav te dni mi je v pismu izročila svojo željo, da se spet enkrat srečava.

Te dni bomo začeli z delom za popravilo cerkve, čeprav še ni domala nič prišlo, saj sem komaj poprosila. Od MZA nam je g. Welbang že poslal 300 dolarjev, kar je toliko, da moremo začeti. Naši verniki tu so domala sami revni ljudje, ki komaj zaslужijo za vsakdanji kruh, zato ne morejo veliko pomagati. A zanesem se na pomoč dobrotnikov in smo se vrgli na delo...

Danes naj Vam malo opišem moj delokrog, kakor ste želeli.

Chungli je precej veliko mesto in ima vse polno šol. Samo okrog naše cerkve jih je pet. Ima več kot 150.000 prebivalcev, a mesto se še vedno hitro širi; povsod gradijo tovarne in stanovanjske hiše. Dekleta, ki delajo v tovarnah podnevi, študirajo zvečer v večernih šolah. Me sestre imamo velik 'penzionat' za ta dekleta; povečini so uboga, nimajo sredstev, da bi samo študirale; zato delajo in zaslu-

Misijonar Stanko Pavlin je poleg vsega drugega tudi izrazil glasbeni pedagog in sam dober pevec.

žijo, da pomagajo družini in same študirajo.

Chungli ni sedež škofije, a ima dve župniji s skupno kakimi 2.000 katoličani. V naši župniji jih je kakih 800. Sicer je tu okrog nas veliko budistov in so ljudje po večini budistično verni, zelo zavzeti za praznoverje njih starodavnih budističnih praznikov in za procesije, zelo goreče molijo v svojih templih, darujejo božanstvu vsakovrstne reči. Čeprav kraj ni kmetijski, ampak bolj delavski, se le držijo vsega tega in ne podlegajo komunistični propagandi. Pa tudi za našo vero se zelo zanimajo in imamo več krstov na leto. Veliko bi se od njih doseglo, če bi imeli več možnosti poslušati božjo besedo. A delo v tovarnah je težko in jemlje čas, celo ponoči. 'Nimam časa', to je največkrat odgovor, kadar jim kdo reče ali samim privo-

de na misel, da bi spoznali krščanstvo.

Tukajšnji prebivalci so pa deloma tudi domačini, pristni Formožani, ki ne znajo lepe kitajščine, ampak imajo svoj jezik. Večina ljudi je pa priseljenih iz osrčja Kitajske.

V naši fari ni drugih redovnic, smo samo me tri. Nimamo farne šole, ker je dovolj šol naokrog. A naš otroški vrtec je zelo dobro obiskan in med najboljšimi. Poleg dela v tem vrtcu učim še posebej klavir in angleščino, včasih tudi japonščino. Sedaj imam že 4 dekleta, ki znajo igrati na harmonij v cerkvi ob nedeljski službi božji.

Sveto mašo imamo vsak dan, saj stanujemo v župnišču, spovednik pride tedensko, če ne more priti on, gremo me k spovedi v sosedno faro, vsaj vsakih 14 dni."

HONG KONG

Tudi od misijonarja STANKOTA PAVLINA SDB imamo dve pesmi, obe iz meseca avgusta; prvo je pisal v začetku meseca, drugo pa bolj proti koncu.

V prvem pismu nam najprej sporoča o prihodu Andreja Majcena v Hong Kong, kar smo že bralcev navedli. Potem pa opisuje srečanje z misijonarko Miklavčič:

„Srečal sem se tudi z misijonarko Anico Miklavčič, ki je prišla s Formoze na duhovne vaje v Hong Kong. Skupaj sva prepevala slovenske pesmi, ona s sopranom, jaz v tenorju. Neka sestra naju je tudi skupaj slikala, in če bodo slike dobre, Vam bomo poslali. Ona se vrne na Formozo 5. avgusta. Obljubil sem ji, da pridem za 25 letnico mojega mašniškega posvečenja na Formozo, obiskat naše tamkajšnje slovenske misijonarje in zlasti dr. Janeža. Ta jubilej bo 29. junija 1977, ko bomo ravno med počitnicami in bom imel lep čas za vse. Oktobra letos bo že 41 let, kar sem v misijonih.“

V naslednjem pismu nas pa misijonar obvešča o svoji novi namestitvi:

„Vaše pismo me je našlo na novem mestu, ki je Aberdeen Technical School. To je velika in slavna šola, ki so jo salezijanci odprli leta 1935. Prav tedaj sem bil jaz na potu proti Japonski in ko smo prišli v Hong Kong, so nas peljali tudi v to novo šolo, ki so jo prav tiste dni odprli... Kdo bi si takrat mislil, da bom po 40 letih prav jaz, ki sem bil tedaj še brat laik, določen v to ustanovo kot profesor glabe in drugih predmetov!“

V tej šoli nas je 18 salezijancev, od katerih smo 4 duhovniki, ostali so

bratje laiki, vsi pa so Kitajci. Rektorja in vse druge sem poznal že kot bogoslovce, ko so bili oni še študentje, tako mi obrazi niso neznanj. Vsi so trojni inženirji, večina od njih je končala študije in prakso v Združenih državah. Tako govore lepo angleščino in so v svoji stroki zelo podkovani. Seveda imamo tudi zunanje inštruktorje, ki so večina bivši gojenci iz iste šole, torej poznajo in razumejo naš salezijanski sistem in način življenja.

Čeprav se v šoli poučuje v angleščini, se vendar v komuniteti uporablja le kitajščina, ki jo je treba dobro razumeti, sicer se Evropejec čuti kot izgubljenega. Od Evropejcev sva samo dva, en brat nizozemec in jaz. Torej moramo govoriti največ po kitajsko. Nacionalizem med sobraty je precejšen, zato moram paziti, da jim ne žalim s kako neprevidnostjo njih narodne zavesti.

Fantje, ki študirajo, so zelo razumni, so pa učni predmeti tudi zelo težki: elektronika in mehanika. Oni iz nižjih razredov so notranji gojenci. Vsako soboto gredo na svoje domove in se vrnejo v ponedeljek. Gojenci višjih razredov pa so vsi zunanji. Vseh skupaj, enih in drugih, je 800, ne več, kajti po delavnica sme biti le gotovo in omejeno število učencev.

Gospod Majcen je sedaj v 'Villa Salus', se pravi v hiši za sobrate, ki potrebujejo počitka. Stoji ta hiša blizu našega semenišča. Danes mu bom telefoniral in ga bom pozdravil v Vašem imenu, kakor ste mi naročili. On se počuti že precej boljše in mislim, da bo v kratkem sposoben za na pot v Evropo, kjer pa ne bi rad ostal... Pozdravite vse misijonske prijatelje!”

DARUJTE V SKLAD „KATOLIŠKIH MISIJONOV“ ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE!

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONSKI ZAVOD

Skoraj dolžnost je, da misijonskim prijateljem, predvsem pa dobrotnikom zavoda od časa do časa kaj zapišemo o življenju in delu Misijonskega zavoda v Buenos Airesu (Argentina).

Zadnje poročilo je bilo menda tisto, ko smo javili, da sta dva prva gojenca kot duhovnika odšla na Madagaskar. Z njima pa so šli še trije lanski absolventi zavoda in bodo tam tri leta kot laični misijonarji. Iz njihovih poročil v „Katoliških misijonih“ je razvidno, da so vsi na svojih mestih in imajo polne roke dela. Istočasno pa z vseh pisem zveni eno: srečni so in zadovoljni, Bog z njimi!

Nič pa nismo potem več govorili o drugi novici, ki smo jo ob koncu lanskega leta sporočili, da sta namreč dva gojenca vstopila v družbo. Prav zdaj sta v Beogradu dokončala noviciat in gresta v Ljubljano študirat teologijo. Oba sta v svojem življenju srečna in za poklic Bogu hvaležna. Vsak ve, koliko je treba vztrajnosti v današnjem svetu, da kdo postane duhovnik in da potem kot dober duhovnik ostane. Zato vsem prijateljem oba priporočamo v molitev!

To je bila nekaka „žetev“ lanskega leta in nikdar se za to veliko milost ne moremo Bogu zadosti zahvaliti. Če je kdo morda pozabil imena, jih po vrsti naštejemo: duhovnika na Madagaskarju sta Peter Opeka in Rado Sušnik. Trije laični misijonarji so: Janko Glinšek, Jemec Tone in Fredi Žitnik. Bogoslovca Misijonske družbe, ki sta končala noviciat, pa sta Jaka Barle in Andrej Osterc.

Kaj pa zavod sam? Letos je prišlo v Misijonski zavod štirideset fantov, trije več kot lani. Ob trdnem šolskem delu – kajti pri nas je šola zahteva – opravijo veliko drugega dela. Nimajo samo uradnega programa kot drugi dijaki, ki hodijo samo v argentinsko šolo. Poleg tega imajo prav zahteven slovenski program, učenje jezikov, kulturni razgled (zgodovino svetovne likovne umetnosti, glasbe in slovstva) – s slovenskim programom je mišljena vsa omika, ne le jezik. Kratko: Misijonski zavod je v pravem pomenu besede slovenska hiša, od koder pa hodijo gojenci čez dvorišče v uradno argentinsko šolo. Da je ta dvojnost res študijska obremenitev, je jasno. Zato podpovprečni talenti ali pa lenuhi v zavodu ne vzdrže. Kdor pa vzdrži, z vsem tem študijem in vzgojo veliko pridobi. In to je cilj, da zavod usposobi fante za končno odločitev in jih zazori tako, da so svoj poklic možni sprejeti in potem zanj živeti. V prvi vrsti je to seveda duhovniški, misijonski poklic. A Bog ga ne da vsakomur, zato je prav tako lep sad vsak fant, ki postane secla kristjan in obenem vskladi v sebi dvojno omiko: slovensko in argentinsko. Nihče naj bi v svojem življenju ne živel samo zase, ampak čim več prispeval k oblikovanju bodočega boljšega sveta. Da vse to

Tile trije gojenci Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča odidejo v novembru letos v slovenski novicijat Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega. Od leve na desno so Tomaz Mavric, Marko Cukjati in Pavle Rot. Spremljajmo veselo žrtev teh mladih z našimi prošnjami h Bogu, da jim daje vztrajnosti in požrtvovalnosti v idealizmu božje s'uzbe!

delo in visoki cilji, ki jih zavod ima pred seboj, tudi od fantov zahtevajo sodelovanja v polnem, je razumljivo. Zato pa je tudi razumljivo, da se vsako leto predčasno poslovijo nekaj fantov. Pa spet prihajajo novi. Tako je potrebno vsako leto intenzivno delo.

Letos so zlasti starejši fantje opravili veliko lepega dela. V veliko pomoč pa so jim bili tudi mnogi mlajši, seveda svoji sposobnosti primerno Misijonski krožek je živahno deloval. Vsakih štirinajst dni je sestanek za vse fante s predavanjem in če je le mogoče s filmom. Nekateri sestanki so bili naravnost odlični. Stalne nabirke med fanti so prinesle lepe vsote. Zbiranje znamk in stare šare je letos rodilo prav izredno vsoto. Največ pa je prinesel misijonski srečolov, ki ga vsako leto organizirajo skupaj s farnim krožkom. Obisk in uspeh je bil letos rekorden. Več kot 11 milijonov pesov so zbrali. Seveda v dolarjih to malo pomeni, nekaj nad 400 dolarjev. Če bi v Kanadi z istim aparatom in trudom organizirali tak srečolov, bi prinesel najmanj 2.000 dolarjev. A živimo v skromnih argentinskih razmerah, kjer je denar v zadnjih dveh letih izgubil veljavo. Z eno besedo povedano: fantje

so tudi finančno zbrali več kot programirano vsoto. Kajti njih naloga je poskrbeti za tri laične misijonarje, zlasti za njihovo pot, ne le tja, tudi nazaj.

Misijonske prijatelje najbolj zanima tisto, kar je značilno za Misijonski zavod: to je misijonsko delo in misijonska vzgoja. Poleg tega pa moramo vsaj kratko omeniti, da to še ni vse. Fantje se veliko ukvarjajo z glasbo in petjem. Njihova maša je včasih res užitek in prav gotovo lepa proslava Boga. Premalo je časa, da bi mogli dodelati svojo pesem in prirejati koncerte za širše občinstvo. Posebej zato, ker so ravno v prehodni dobi in ni ustaljenih moških glasov. A z dobro voljo vendarle veliko dosežejo. Ob sklepnih prireditvi 31. oktobra nam bodo sad svojega truda tudi delno pokazali. Največ pa je vredno to, da posamezniki pri vsem tem delu, ki ga vodijo letos prvikrat čisto sami, veliko pridobe. Letos so uvedli še novost, da so obiskovali v zavodu "Cotolengo" duševno in telesno bolne in zanje prirejali koncerte. Tudi to je apostolsko delo ali vsaj lepa vaja zanj.

Tudi dramatska umetnost jih zanima. Trije od starejših obiskujejo gledališko šolo Slovenske kulturne akcije. Pripravili so tudi igro „S kakršno mero merite...“, ki se bo izvajala na misijonsko nedeljo pri centralni misijonski proslavi v Slovenski hiši v Buenos Airesu.

Ker življenje v zavodu (razen kuhinje) vzdržujejo fantje sami, celo popravila česarkoli opravijo sami, je vse delo med njimi tako organizirano, da sami vodijo nadzorstvo in sami po skupinah vse delo izvrše. Tudi to spada v celotno vzgojo.

Lahko bi še naštevali razne podrobnosti. Pa to zadostuje, da naši prijatelji in dobrotniki lahko vidijo, da je v Misijonskem zavodu polno življenja, da ni časa za dolgčas ali lenarjenje. Ni pa treba posebej poudariti, da se vsak naš dan začne pri skupni maši in obhajilu. V naši sredi hočemo imeti kot najboljšega prijatelja Kristusa. Saj bo njemu posvečeno življenje vseh nas.

Nič ne dvomimo, da misijonski prijatelji žele vedeti, kako bo pa letos. V misijone ne gre nobeden. Šolo dokončujejo štirje. Eden (Blaž Miklič) se pripravlja na vstop na univerzo in bo študiral ekonomijo. Trije pa so zaprosili za vstop v Misijonsko družbo in so že sprejeti. Letos, 28. novembra, odpuštujejo v Evropo. Imate jih na sliki. Od leve na desno so njihova imena tale: Tomaž Mavrič, Marko Cukjati in Pavle Rot. Več let so razmišljali svojo odločitev, se posvetovali in molili. Odhajajo z velikim pogumom. Ob tej novici lepo prosimo vse prijatelje, da se jih spominjajo v molitvi. Potrebujemo naše moralne in molitvene opore. Vsem dobrotnikom pa je s tem dana najlepša zahvala, ko vidijo, da Misijonski zavod kljub neugodnemu vetru rodi svoje sadove.

S tem je nedvomno povedano, da Baragovo misijonišče v Argentini opravlja lepo delo: ne le skrb za vse slovenske misijonarje, ne le kot misijonska centrala z izdajanjem „Katoliških misijonov“, organiziranjem misijonskih prireditev, ne le s svojo župnijo in farnim kolegijem, ki letos šteje nad 1.400 učencev, ampak tudi s svojim Misijonskim zavodom. Vsem hvala za simpatije, molitev in pomoč!

PO MISIJONSKEM SVETU

Misijonarji sami se neprestano izobražujejo. Med njimi gotovo prvujejo misijonarji nemškega porekla. Kaddarkoli se na oddihu zbere več misijonarjev v Zapadni Nemčiji, vedno prirede tečaje zanje. Pa tudi v misijonskih deželah. Tako so naprimer na Formozi misijonarji nemške narodnosti imeli v Toungkangu na jugu Formoze že trinajsti tečaj. To leto so vzeli za predmet pokoncilska liturgična vprašanja in jih skušali naobrniti na potrebe in razmere v svojih misijonskih postojankah.

V Južni Afriki je škof v Durbanu napravil obenem z ostalimi škofi odločno gesto. Odslej so smeje po uredbi bele vlade šole sprejemati ali samo bele ali samo črne. Škof je pa odločno zahtevalo, da so katoliške šole odprte vsem brez razlike. Tako bo 116 osnovnih šol in 76 gimnazij odprto belim in črnim otrokom. To seveda ustvarja nove napetosti med Cerkvijo in vlado. A Cerkev mora biti poštena in mora gledati naprej. Kako so taki ukrepi pravilni, dajo slutiti dogodki zadnjih mesecev v Rodeziji in Južni Afriki, ki obe stojita pred težnim problemom rase diskriminacije.

Škofje v Jugozahodni Afriki so napravili podoben ukrep kot v vzhodni. Odslej bodo bogoslovci, naj bodo bele ali črne rase, študirali skupaj v istem semenišču. Doslej je namreč pod pritiskom javnosti bilo semenišče za bele posebej.

V Macao – stari koloniji pred vrati Kitajske se misijonarji ne sprašujejo, kaj bo jutri. „Mi delamo, kot da vedno ostanemo tukaj.“ Zunanji obraz je krščanski. V resnici pa je katoličanov le 30.000 med 300.000 prebivalci, torej deset odstotkov. Toda polovico otrok hodi v katoliške šole in tem se misijonarji najbolj posvečajo. Še vedno ostaja upanje, da bosta Hongkong in Macao nekoč odskočni deski za bodoči kitajski misijon.

V 1577 jezikov je prevedeno sveto pismo, v večino v celoti, v nekatere le delno, gotovo pa evangeliji. Nobena knjiga na svetu se ne more meriti s svetim pismom. Pripravljajo pa se prevodi še v 500 drugih jezikov. Tako kmalu ne bo jezika, pa naj bo še tako neznan, da ne bi bila v njem zapisana božja beseda. Pri tem ima gotovo največ zaslug protestantska biblična družba.

Nobelovo nagrado naj bi dobila Mati Terezija. Niso prvič vstali ti glasovi. Letos pa s tem hoče pred odbor, ki nagrade deli, stopiti ekumenski svet na Finskem. Zanimivo je, da je spet skandinavska dežela, ki to predlaga. Pred njo je prišla na dan s tem predlogom že Norveška. Prej ali slej bo zelo verjetno tudi to odlikovanje dobila velika misijonarka. Seveda pa zanj ne bo storila niti koraka. V njenem ogromnem delu za uboge za kaj takega ni niti časa niti smisla.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem

NAROČNINA ZA LETO 1976: V Argentini in sosednjih deželah: II. polletje 400 pesov, dosmrtna 10.000. Celoletna: V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) Fr.; v Angliji 1 1/2 (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanado: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijele, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKI DAROVI

TISKOVNI SKLAD "KATOLIŠKIH MISIJONOV"

Aleksander Avguštin, Argentina, 1.000 pesov.

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Andrej Bole, Slovenska vas, Arg., 500 pesov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Misijonu v Vanganindrano na Madagaskarju (misijonarja Opeka Peter in Sušnik Rado): izkupiček srečkanja, ki sta ga izvedli med rojaki obe mladinski organizaciji v Slovenski vasi, 50.350 pesov; N. N., Ramos Mejía, za misijonarja Petra Opeka CM, 500 pesov; za istega, družina Opeka, 5.000 pesov.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

OPOZORILO MISIJONSKE MAŠNE DRUŽBE

Kot ste naročniki verjetno opazili, smo letos že v oktobersko številko vlagali vpisne pole za vključenje pokojnih in živih v to duhovno mašno pvezavo. Ker se vse, kar se nabere več kot je treba za vsakdanje opravljanje svetih maš za žive in pokojne ude MMD, obrne v misijonske namene Baragovega misijonišča, vsem našim bralcem priporočamo, da se poslužite te priložnosti, s čimer duhovno pomagate svojim dragim, gmotno pa slovenski misijonski akciji.

Sestra Miklavčič vodi na Formozi tale deklinški
pevski zborček.

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Corhabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612